

Murawski Magdolna

MEGÁLMODOTT TAVASZ

Szonettek

Fridél Lajos grafikáival

2023

Murawski Magdolna

MEGÁLMODOTT TAVASZ

Szonettek

Fridél Lajos grafikáival

2023

Copyright © 2023 Murawski Magdolna

Copyright © 2023 Fridél Lajos

A kiadványt szerkesztette: Dancs József

ISBN 978-963-7283-64-2

A kiadvány megjelenését támogatta:

Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár

Új Hevesi Napló Kulturális Alapítvány

Phoenix Aureus Alapítvány

Felelős kiadó: Tózsér Istvánné

Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár

3300 Eger, Kossuth Lajos u. 16.

www.brody.iif.hu

Szerzői ajánlás

Ki is ír ma még szonetteket? Természetesen a költő.

De melyik? Az, aki szeretne divatos lenni, bizonyára nem. Hacsak ki nem akarja próbálni kissé magát. S ha megtette, utána mi van? Lép tovább, a dolgot vagy sikeresnek tekinti, vagy egyáltalán nem annak. Nem igazán költői idő ez, amiben élünk. Hát akkor miért éppen a költő akarná játszani a költőt?

Hát ez az. A költőt és a költészetet nem játszani kell, hanem megélni. Teljes átéléssel, hitvallással, s ha lehet, akkor minden hangoskodást és allúrt nélkülözve. A líra a lélek csodája. Néha csak egy-egy hangulat az, amit megörökít egy költemény. És mennyivel szebb, ha így nevezzük, nem csak a köznapi 'vers' névvel illetve.

A költemény zeng, annak zenéje van. Hangulata, amely akár el is varázsolhat. Az ősi költők varázserejével, ahogyan Vejnemöjnen tette. S aztán a nagy klasszikusok. Én ugyan senkit nem akarok a földre énekelni, ahogyan a finnek varázserejű költője tette, mégis vágyom azok mellé sorolódni, akikről azt mondák, hogy atmoszférájuk van. Olyasmi, ami egyúttal elrejt és feltár. Titkokat és magától értetődő dolgokat. Olyan érzéseket, amelyeket talán mindenki átél. Kivéve a durva lelkűeket, az érzéketleneket.

A szonettek olyanok, mint a kvintesszencia. Valaminek a csúcsa és leglényege. Ezeket gyűjtöttem, talán utoljára, csokorba. Nem másért, mert féltő, hogy kivész a mindennapokból az egész költészettel együtt. Miért gondolom így? Mivel mindent elurálni tűnik a szürkeség. Minden ezt sugallja: légy szürke! Légy semmilyen! Ne lógj ki a sorból!

Ha mégis mindenki „orrszarvúvá lett”, mert éppen az a trend, én mégis szívből remélem, hogy akadnak majd olyanok is, akik rácsodálkoznak a tiszta színekre. Avagy feltámad a lelkükben annak az igénye, hogy a mostani divat után valami másat, szebbet, színesebbet és érdekesebbet találjanak. Akár csak egy pillanatra is, amikor nem nyomkodnak éppen valami kézieszközt, amelynek rendeltetése az, hogy elvonja a figyelmet a valóságról.

S ha mégse én tudom jól? Ha a valóság mégis csak az az általános szürkeségbe hajló és vezető unalmas egyszínűség és egyhangúság? Akkor majd eltemetődik ezeknek a szonetteknek a zenéje és színei valahová a könyvtárak mélyére. Végül valaki kézbe veszi őket, s akkor meg kell állapítania, hogy nemcsak a hivatalos trend szerinti szürkeség és színtelenség volt jelen a mindennapjainkban, hanem maga a sokszínű költészet is.

Weöres Sándor az után vágyakozott, bárcsak ki tudna találni egyetlen színt, ami még nincsen! Nem csekély óhaj! Versenyre kelni magával a Mindenhatóval a teremtés magasztos tevékenységében. Rajta kívül nem is igen vágyakozott effajta lehetetlenségre senki. De hogy ezt megírta nekünk, az életünket szebbé tette egy éteri gondolattal.

S talán épp ez a költészet értelme. Írni valamit, aminek mások nem látják a hasznát, de valahol mégis él és hat, és valamikor olyan érzékeny lelkű embernek a kezébe kerül, majd a lelkére hat, aki pontosan tudni fogja a helyét.

Eger, 2023. január 25.

Fodrozódó víz

Az égi kékek tűnni látszanak.
Szórt fény dalol. Rá pár madár felel.
Szürkén fut el a múltó pillanat.
Mélyében furcsa dallam énekel.

A víztükör helyén ma fodrozó
kacér, ledér hullámok futnak el.
Patak csupán, de úgy tűnik, folyó.
Históriánk mélyében süllyed el.

Bár nőne már, de csapzott és kopott,
szegényes fű terem a partjain.
Hazug szavakkal csillogást lopott

hátukra hangod. Szédülsz karjain
egy ál-világnak. Itt a szürke úr.
Kaján szél jót kacag, s hajadba túr.

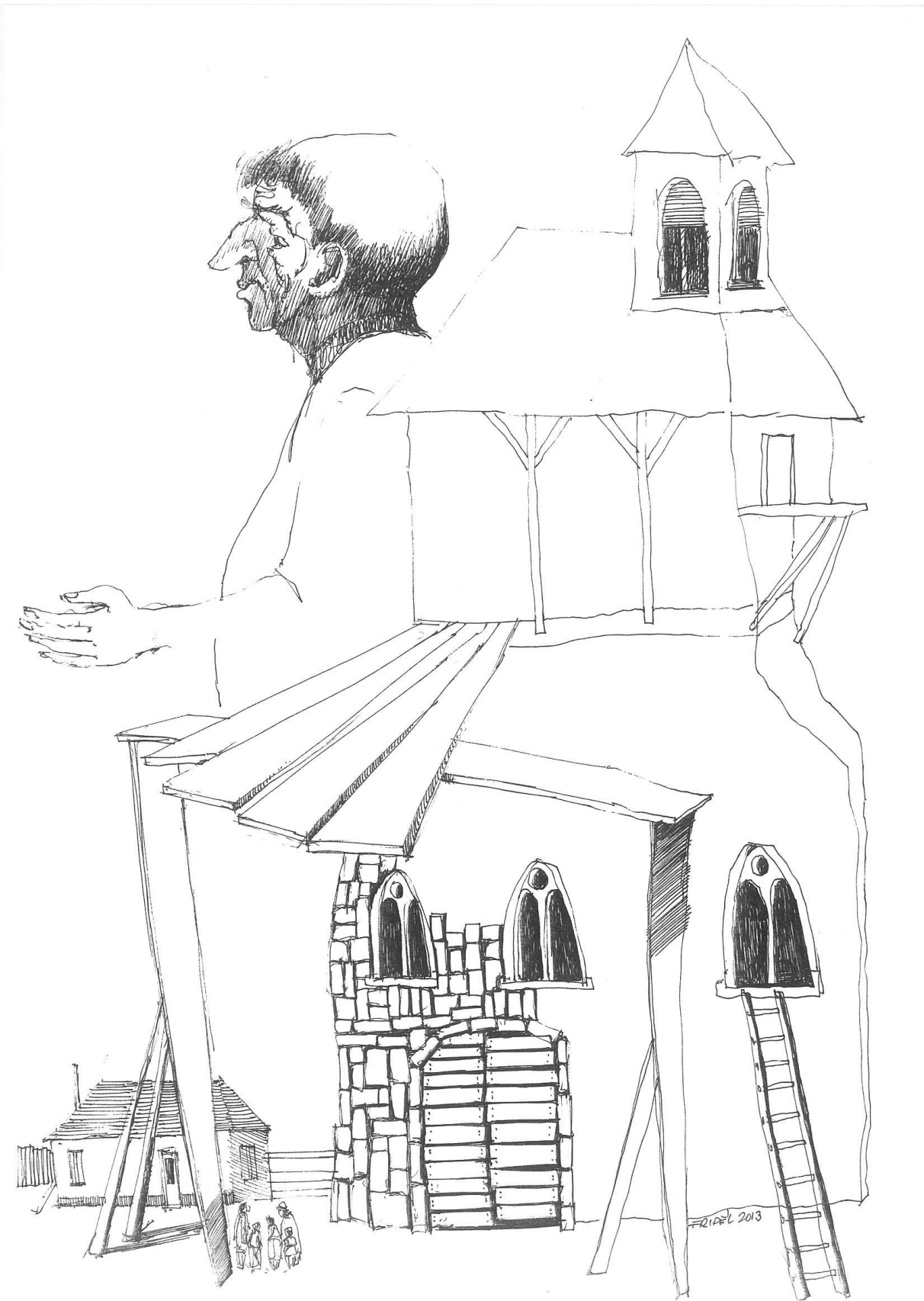
A szürkeség hangja

Bénult magány köszönt szürkén ma rám.
Csacsognak locska hangok szüntelen.
Meddig tart? Meddig ér? Ma még talány.
Csupán a csend valós, a végtelen.

Mint szmog, mint nyúlós köd tapad, bevon
a furcsa érzés. Mélybe ránt, lehúz.
A csendes árny mögötted ott oson.
Nyafog, mint rossz gyerek, koldulva nyúz.

Bágyadtan túröm s napba kémlelek.
Talán akad még egy-két napsugár.
Vagy tomboló, pizok, sivár szelek

maradtak s rám e szürke béke vár?
Csend mélyén annyi hang dalol, remeg.
Mind foszlik s eltakarják fellegek.

Szégyen

Bíborpalást a szégyen. Rajtad ül.

Míg ünnepelnek, hangtalan zokogsz.

Szégyen-világod némán rád terül.

Most védtelen vagy. Furcsa szót motyogsz.

Tán küzdenél még most is ellene.

A csend-barázdák testeden nyomok.

Lelkedben dúl a kétség szelleme.

Az életed maréknyi szórt homok.

Hazugság-gyújtott tűzszín benned ég

és arcodon kiül. Tagadni kár.

A vágyad hajt pedig: lobogni még!

Parázsból lesz hamu és vár a sár.

Embergyűrűben állsz. Palástodon

a társaid üzennek. Mind rokon.

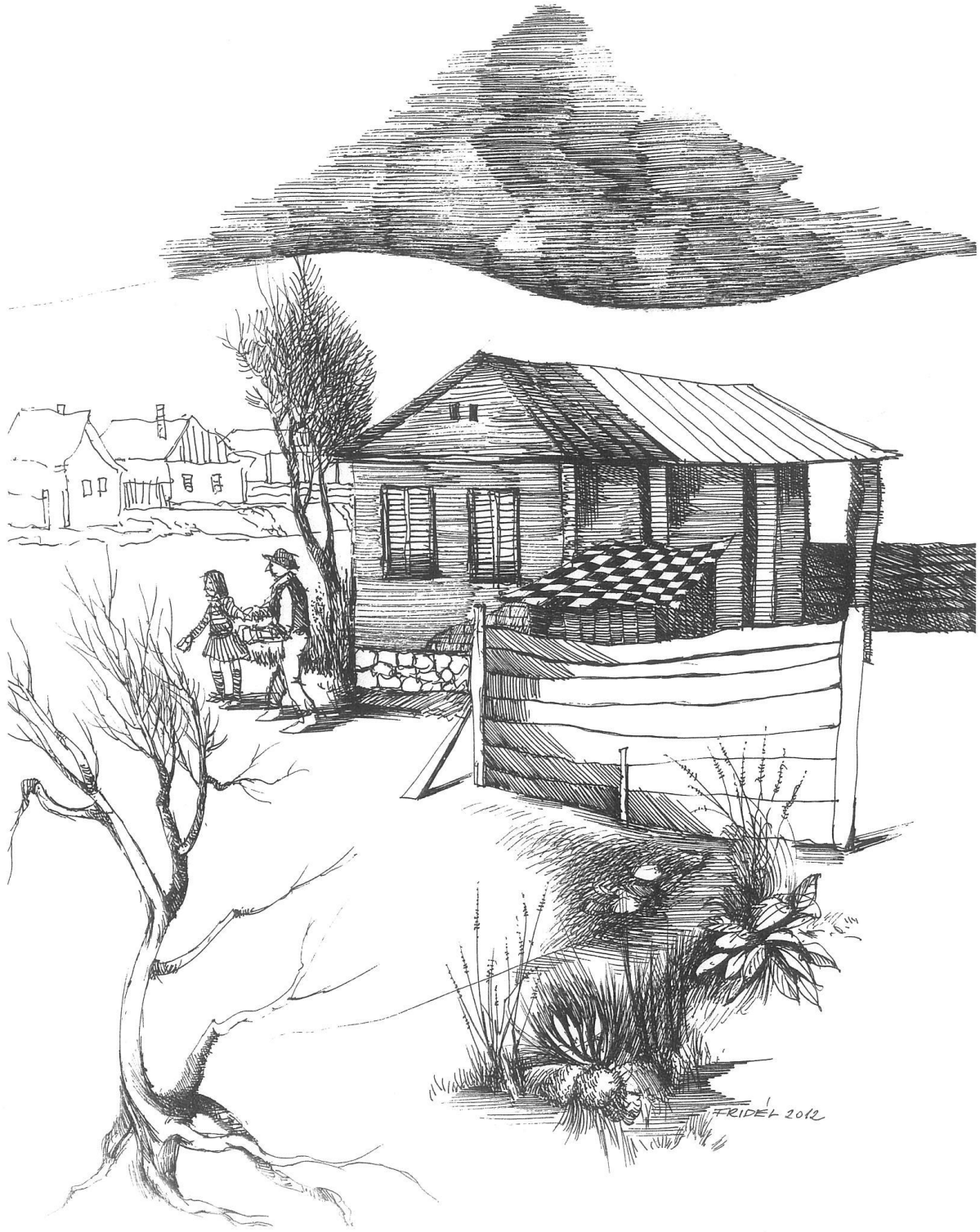
A világ és én

Elém ne dobjanak kopott igét!
Nekem ne égjen földi, furcsa tűz!
Hazugság-szikra engem messze űz.
Megbélyegezne benne régi lét.

Míg hullanak kopogva rongy szavak,
én nem vagyok jelen. Kétkedem,
hogyan ennyi volna szikra-életem.
Köröttem omlanak csodák: falak.

Csupán a pára-köd valós, hiszed?
Minden, mi széteső, majd összeáll.
Kötés, oldás, vonzás, élet s halál

e semmiből lesz. Hullt-magad viszed
minden kis porszemen. Száz fény ragyog.
A tükreim csupán a csillagok.

Csengő-bongó elemek

Csilingelő szavak: madár-igék.

Szirmok, párták, porzók, színes bibék.

Visszhangzó válasz sűrű berkeken.

Minden hang rezdülés fény-lelkeken.

Tavaszcsofódja vonz – emel – sodor.

Patak dalol: te is átváltozol.

Remegve int a halványzöld levél.

A zsongás téged is lebegve ér.

A csobbanó szavak széthullanak.

A porló fényben vágyat gyűjtanak.

Lebegve száll szavad: csóvás csoda.

Riogva ráfelel rőt harsona:

egy tűzpiros virág szirmán lehull.

Kelyhében és köröttünk alkonyul.

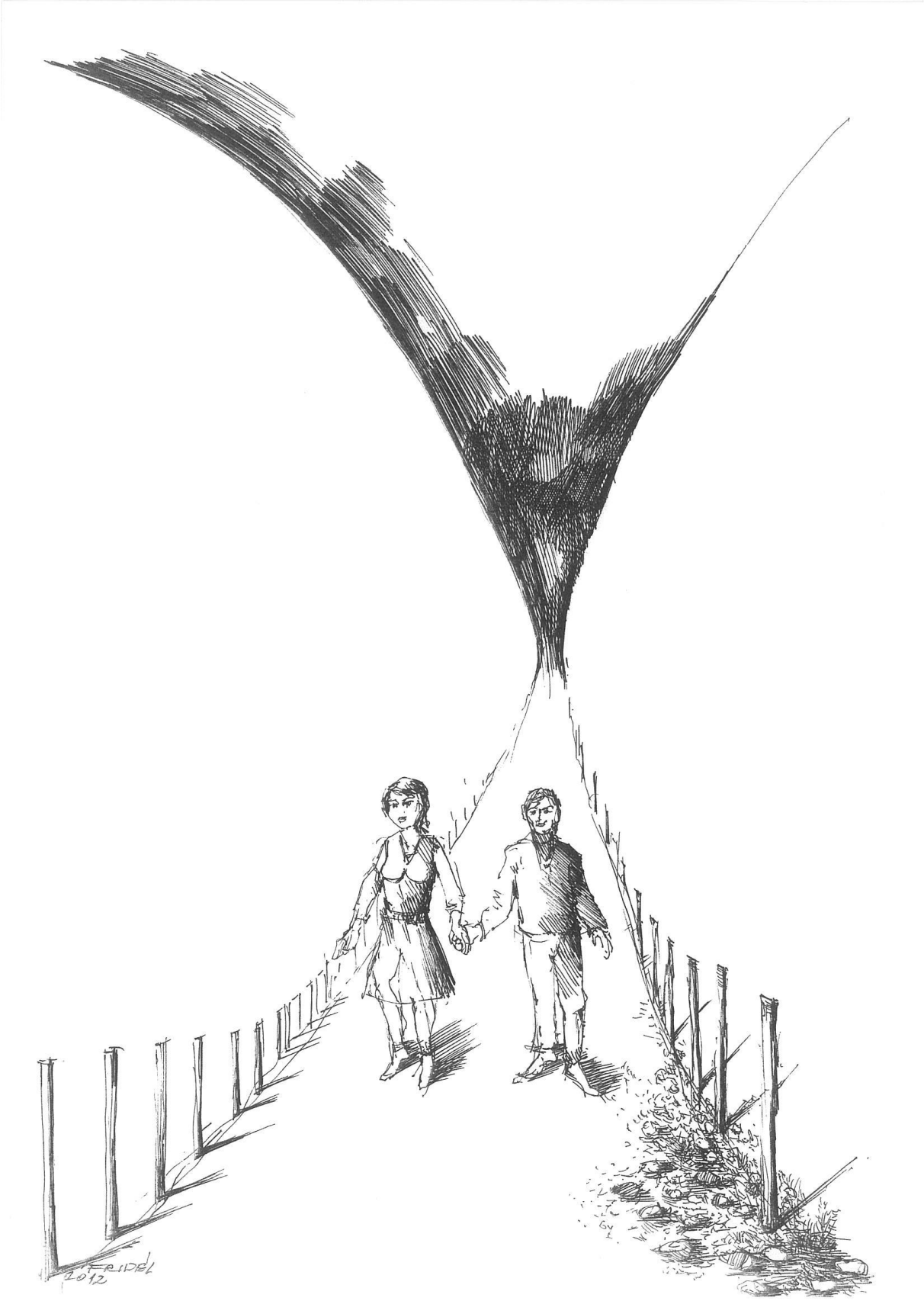
Táj – szétporladt fényekkel

Forró a táj. A csend-szülötteken
napfény ragyog. Kitárult végtelen
s vad illatok zenéje zeng felém.
Már szinte fáj. Lehull, szitál elém.

A kósza szél nevetve illan el.
Cibál, sodor, de lásd, sosem felel.
Magad botor, bús vándorként bolyongsz.
Szíved remél, de róla mit se mondsz.

Pár gondolat kering, majd messze száll.
Nem érti más, miért, hogy égi báj
csupán varázs neked. Titok marad.

Vonzásodat széthinti pillanat.
Míg csendesen derengve éledünk,
tört fényeken szétporlad életünk.

Csendélet

Tárt ablak. Csend. Szivárvány. Illatok.

Hús, locska víz. A hátán friss habok.

Lágy, lenge szél. Cirógatás. Kezek.

Tárt öblén vont redők, finom erek.

Drapériák susogva omlanak.

Mélyükben hulló por, titkolt szavak.

S mit még takarnak: cinkos, vén szobák.

Rés ablakon. Behajló rózsaaág.

Két lélek tündöklése végtelen.

Kettős a vágy, hogy mindig így legyen.

A páros szárnyalás egekre száll.

A röptük színes, szép iker-madár.

Tárt ablak. Csend. Szivárvány. Életek.

Sziporka-másodpercek fénylenek.

Egész csodák

Míg csendes óra szállt, záporzottak szavak.
És zengtek minden nyelven azt az egy csodát,
mely csöppbe zárt parány, de végtelen világ.
Mélyében csend s varázslat egybehangzanak.

Minden szín megtalálható. Káprázatok
lelkünkbe zeng. Miattuk s általuk lehetsz
magányos és tömeg-lény. Hangtalan szeretsz
és elbűvölten írod végtelen daluk.

Lobogva száll fölötted égi, tiszta szél.
Sodor, cibál, susog, majd lágy cirógatás
minden szava. E földi-égi halk varázs

parányi léteden neszez. Ma még elér.
Míg hallgatod, a csendes óra öble vár.
Talán hited, hullt életed, talán halál.

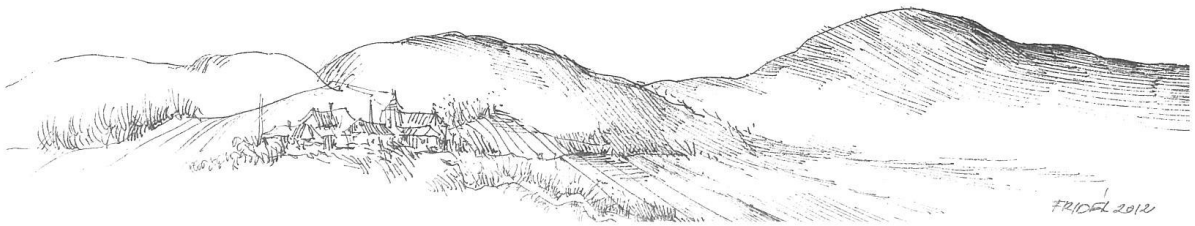
Egy csodálóhoz

Csodálsz? Azt mondod, nincs más ünneped,
csak ha szó-ajándék hull eléd?
Minden igém csokorba gyűjtenéd?
Én fényesítem hulló életed?

Miféle szót, milyen igét akarsz?
A lángolás heves és hirtelen
megszűnik, aztán csend lesz végtelen.
A szó üres, mit gyakran elhadarsz.

Kötődni végzetes dolog, tudod.
A vágy nem múló pillanat-szeszély,
hogyan lelkét érintsd s benne egyre élj,

míg minden léptednek körét futod.
Csak egy a társ. Őt gondos, jó kezek
bízták reád. Ő benned él, s veled.

FRIOFL 2012

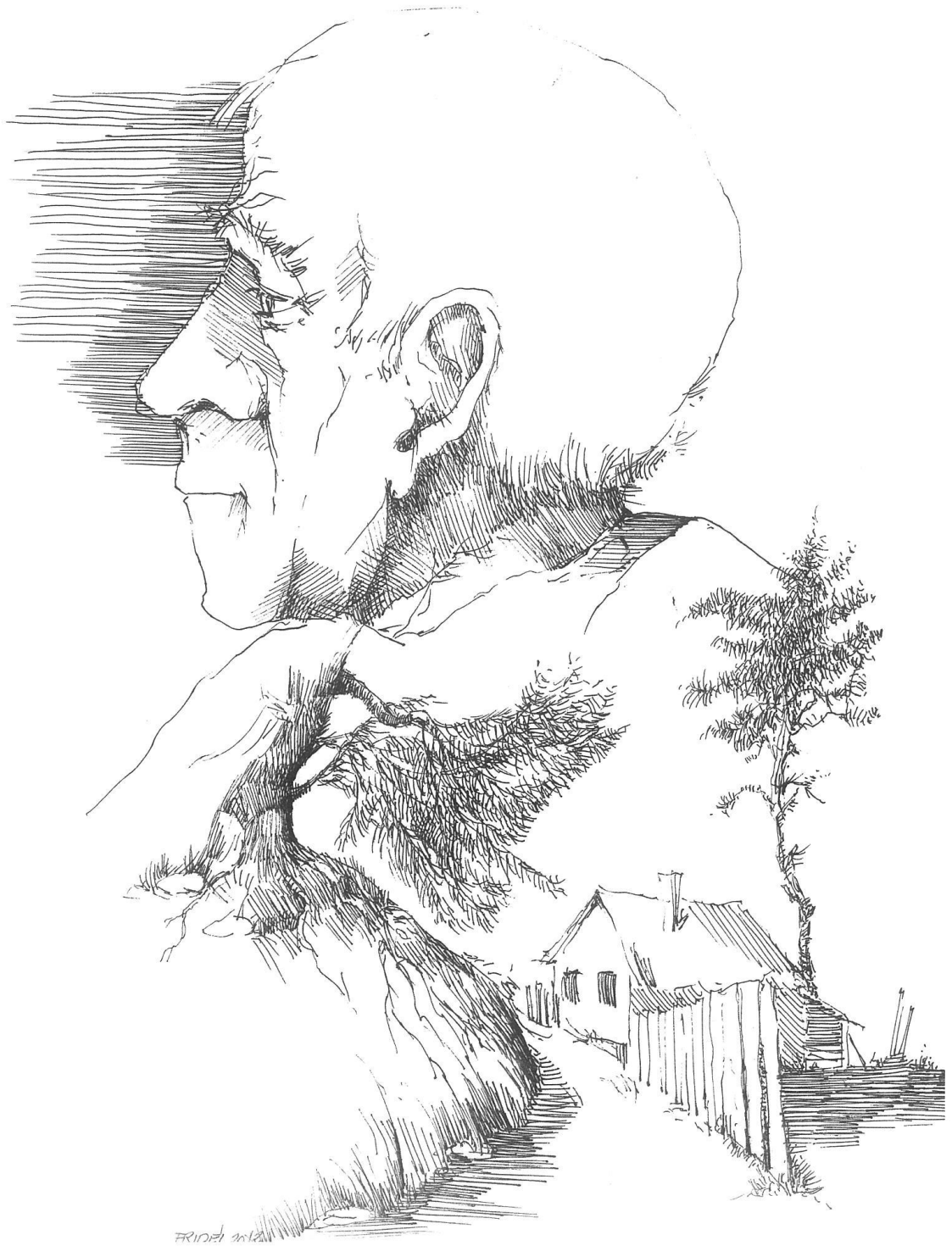
A hegy illúziója

Amint a pára ellepi,
semmissé lesz a hegy maga.
Marad a fűnek illata.
Buján a szél terítgeti.

S a hely, ahol szépség terem,
nem látható, emlék csupán.
Megfordulsz. Új szépség után
kutatsz. Rádöbbsz hirtelen:

szívedben él nosztalgia.
Olyan valós a vágy, a csend
egy újabb szépséget teremt.

Már szinte száll dús illata.
S hogy hátranézel, nap ragyog.
Ott áll a hegy, az elhagyott.

Párás hangulat

Leszáll a pára, nyomja lelkedet.

Valós az érzés, szinte eltemet.

Távolra vágysz, hol dől a fény, s a táj
megannyi szépség, égi, tiszta báj.

Míg kémeled, a bús látóhatár

a földre hull és tőle messze zár.

Az égre nézel: bágyadt-végtelen.

A válasz mégis ez: reménytelen.

Ha égen-földön nincsenek szavak,

melyek gyöngéden támaszt nyújtanak,

hová forduljak, hol találom őt,

a csendes, halk szavút, az éltetőt?

A csend mélyén morajló hang fakad:

a titkos éned az, rejtett-magad.

Délelőtti csendélet

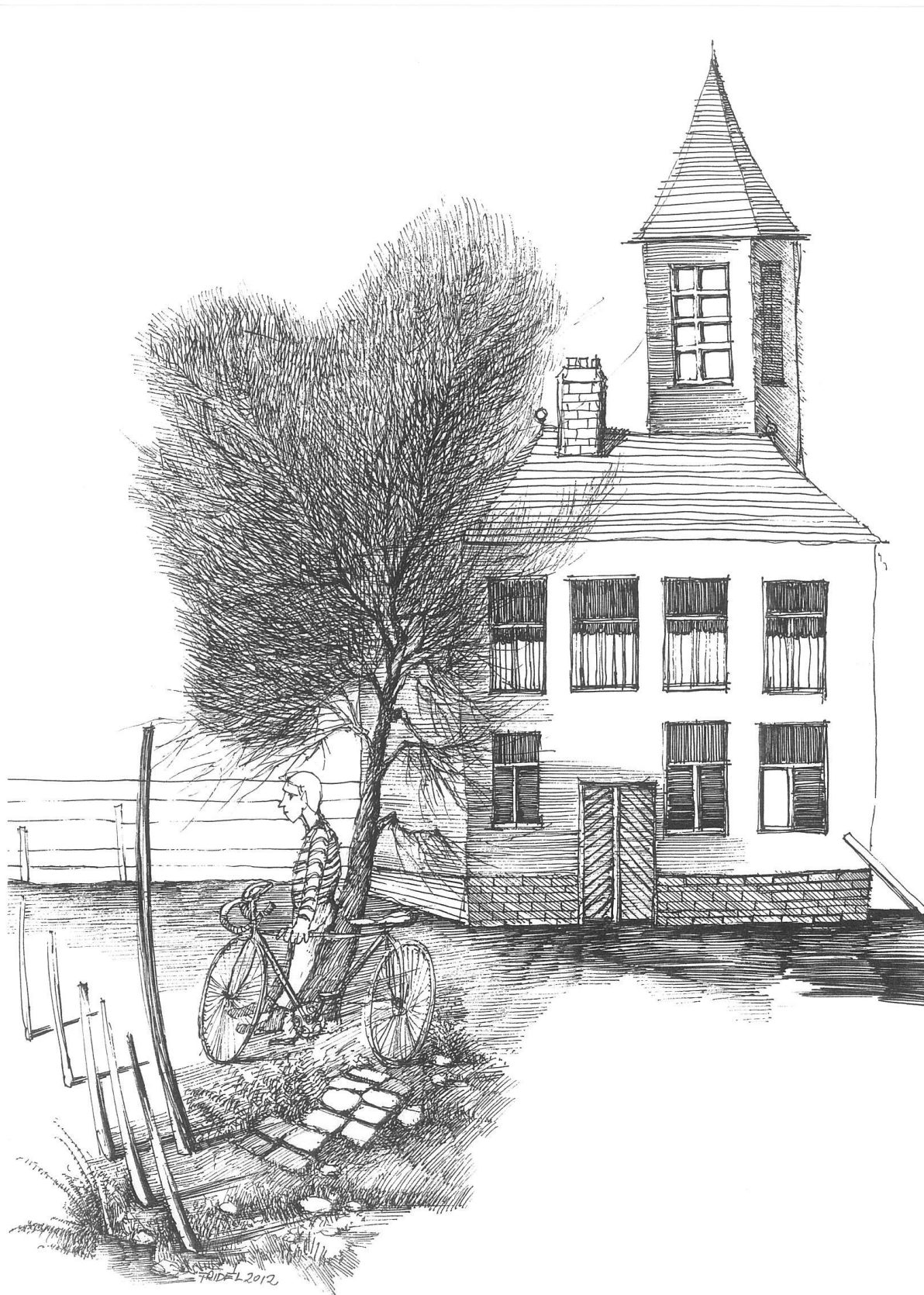
Pompázó erkély. Dús a flóra. Sok növény
nyújtózkodik és eltakar, akár sövény.

Az úton bácsi áll s a vízre néz. A kép
nem változik. Talán elindul, újra lép?

Csak nézi, hogy sodorja messze csillogón
a fény illúzióját tiszta víz. Rokon
szívével csacska-locska hangja s képei?
Talán boldog, hogy eltűnődve nézheti?

Most ketten nézzük fodros-bodros habjait
a kis pataknak s halljuk tiszta hangjait.
Én látom őt. Nem úgy a bácsi. Osztozom

magányán, mégse tudja. Földi dolgokon
talán e kettős értelem: a végzet ül.
Melléje társat álmodom s rendet belül.

Porló pillanat

A hangulat ma ó-homályba hull.
Szemem lehunyva látok új időt.
Mögöttem annyi emlék szétgurul.
Ma ősi mélyed adhat tán erőt.

A pillanat varázsa változó.
Elillan tőled, mégis itt marad.
A hang sudár erőt sugározó.
Egy zsongás tör elő, mint áradat.

A tisztaság marad. Nincs disszonáns
hang benne semmi. Él a dús tavasz.
Varázsa zeng: talányos lenge tánc.

Nihilből égi tájakat fakaszt.
Homályba hullott ódon hangulat
Tekintetem szemedben él s kutat.

1
FRIEDEL 2015

Felhőjáték

Mint sóhaj, felhőfoszlány száll magasba fel.

Halvány redőin égi minta tündököl.

Vékonyka csík keresztezi, majd oszlik el:

egy gépmadár arcátlanul vele pöröl.

A szél heves. Sodorja ezt is hirtelen.

Pár perc, s a kondenzcsík épp hogy csak látható.

Magába vonja ékes kékség: végtelen.

Ringatja álmait az égi tiszta tó.

A felhő ottmarad. Alakja változik.

Fehéren csillan dús csodák gyanánt. Nevetsz

az égi játékon, de nem csodálkozok

szemed. Egy csillanás. Örülsz, hogy itt lehetsz.

Az égi színjáték örök habját a szél

sodorja és göngyölgeti. Csodát mesél.

A hitetlenhez

Úgy érzed, nincsenek csodák. Hited halott.
Körötted annyi szépség, s benned nem hagyott
egyetlen fénysugárnyi dús erőt a Rend.
Bomlott hited körötted zűrzavart teremt.

Keresgatsz s nem találsz magadban egy hibát.
Míg sorsod és te szembenéztek, annyi vád
terem szívedben, s nem látod, az is te vagy:
mit szerteszórtál. Nem szíved vezet, csak agy.

Lobognod kellene. Ha nincsen tűz-erő,
mely földi port égetne, s felfelé vivő
szándékod éteri csodává szublimál,

a Semmi karja átölel, s lehúzza a sár.
Hitetlen életed reménytelen bukás.
Míg nem teremtéd, nem jön semmi változás.

Töredék a hazáért

Ma karddal és pennával írd
az ezredvég dalát megint.

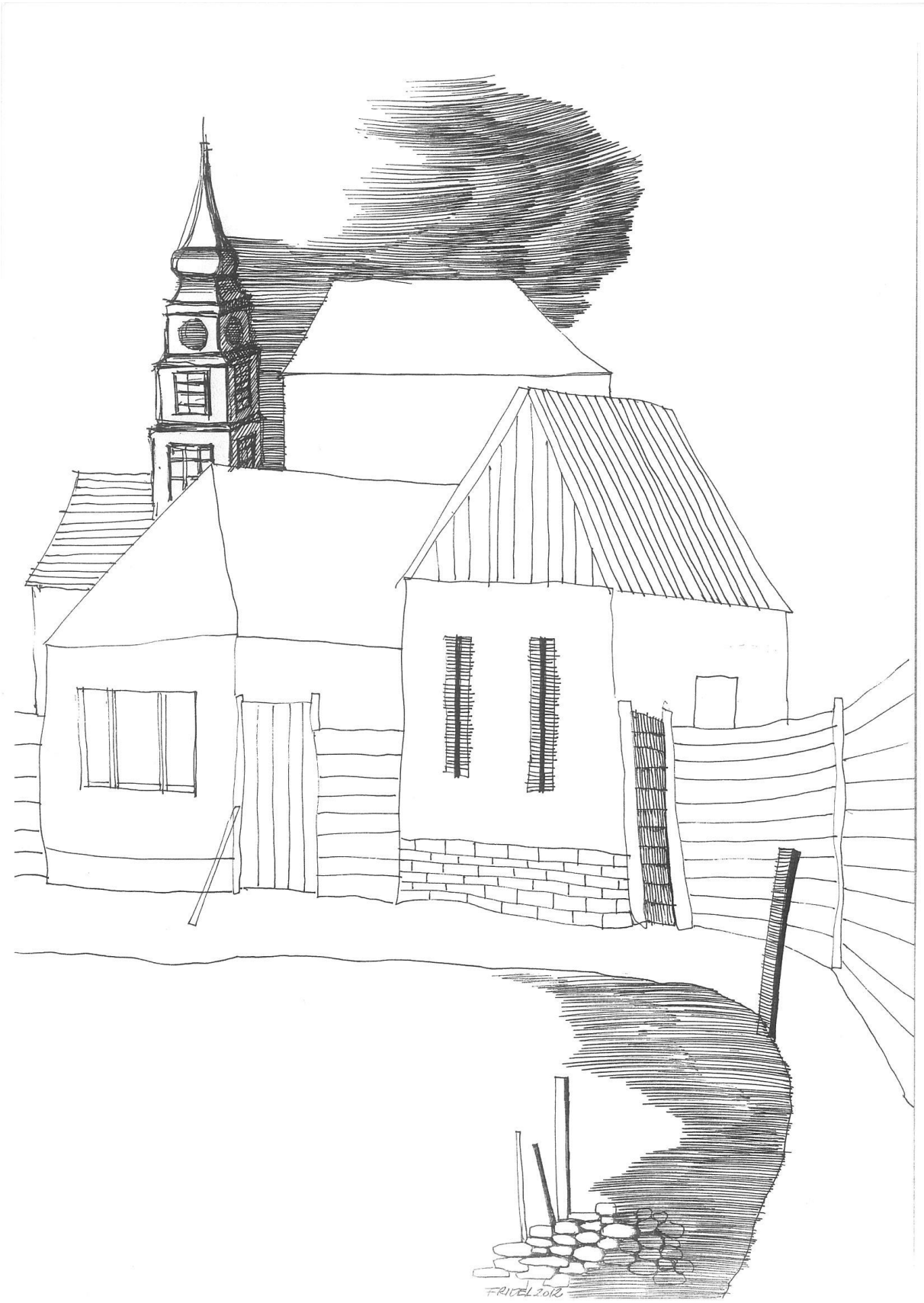
Ápold ez óhazányi sírt,
mely otthonod, hited szerint.

Csodára várva óra száll.

Vagy ezredév? Nem tudható
ma még. Gyomos hazádra száll
a csönd, mely síri, átható.

Csupán a harcod lesz valós,
mit érte vívsz. Ne kérd, ne hidd,
hogyan nélküle lehetsz tudós.

Csak érte szólnak tetteid.
Volt-március rongyát a szél
sodorja s mindez benned él.

Szikrázó csend

A csend ragyog. Minden szikrája szó.

Kedves szavad kitölti fényeit.

Egy új világ kínálja lényeit.

Magad vagy fényesült örök-való.

A tündöklő színek sugár-ruhák.

A csend, az illanó felém vezet.

Leszünk? vagy már vagyunk? Velem s veled

egy pontba sűrűsített vágy s csodák.

Szikrázó csend honol. Megtörni kár.

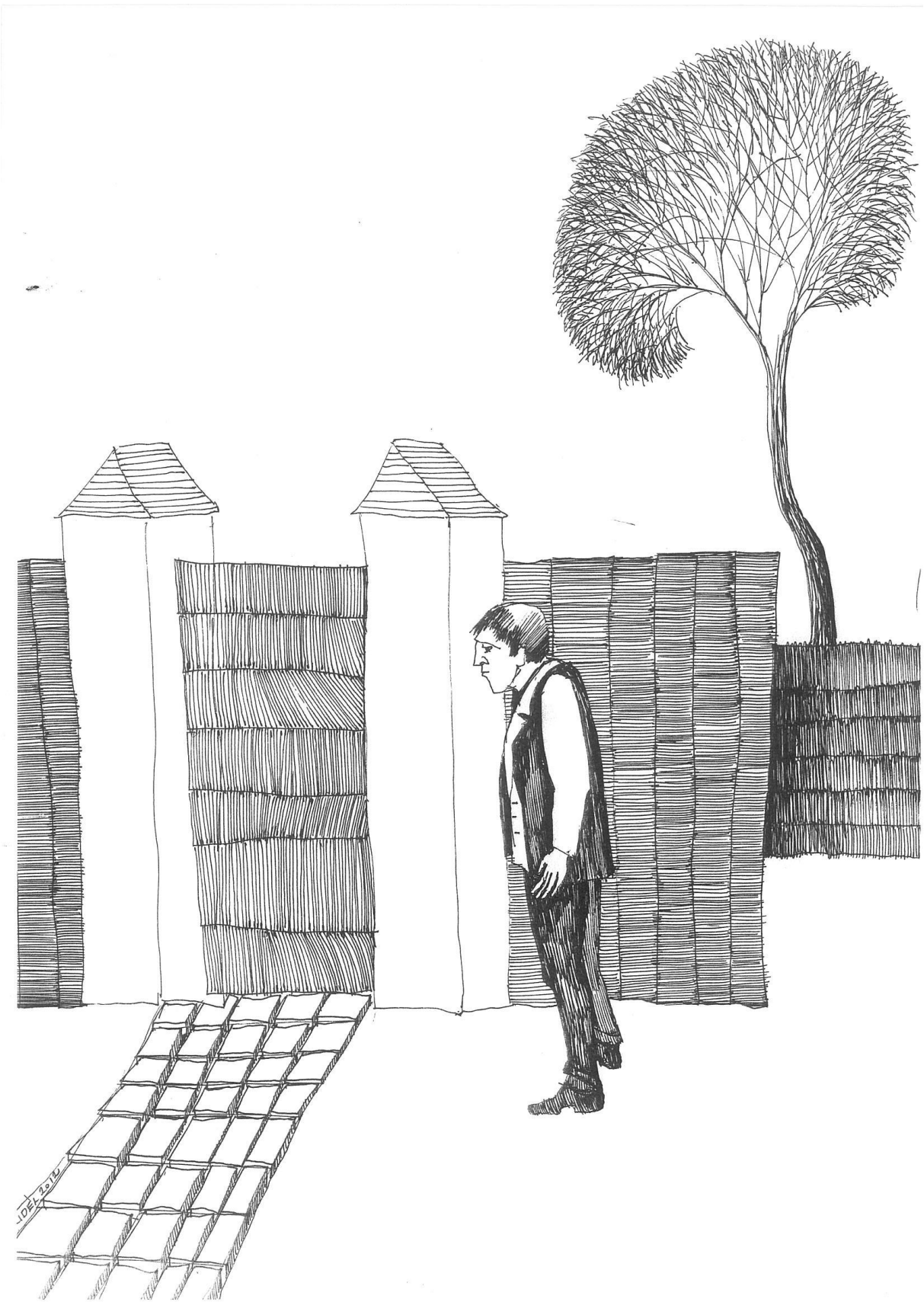
Minden atomján égi szín bomol.

Szabaddá, széppé, fénné változol

és mindened aranyszín napsugár.

Csillognak új szavak. Csend mélye int.

Széthull a kép, majd összeáll megint.

Válasz a távolból

Kerestelek de máshol kóborolsz.

A hangom el nem ér. Vad csend honol.

A vágyam láthatatlanul bomol.

Meglátni nincs időd. Tán szónokolsz.

Rejtetten itt vagyok s csak hív szavam.

Ma halványabb a szemsugár. Törött

a fény ha siklik csendes lomb között.

Csupán a szívem ugrál nyugtalan.

Vad tánccal ősi ritmus szüntelen

dobol mint kerge forgó táncosok.

Szememben nyugtalan fény fellobog.

Mélyében hívás: ősi tűz-elem.

A csendben hömpölyögve válaszod

elér: távol de csak veled vagyok.

Szerenád a kedvestől

Arcod mint fényes holdsugár ragyog
és mindig csak felém. Miért e kegy?
Másoknak hó- és jégzikrájú hegy
maradsz. A fényt csupán nekem adod.

Titokzatos szavad s lépéseid.
Fátyol mögül nevet rám két szemed.
És minden gesztusában él kezed
felém ha nyúlsz adván érzéseid.

Hódító s szenvedélyes úr vagyok
melletted. Éltet ősi nő-erő
belőled áradó. Előkelő

történetünk mint titkos csillagok.
Hívásod egyre vonz. Már lépni kell
ölelni s szenvedélyben hullni el.

Kora tavasszal

Fácánkakas kiált. Szavát én hallgatom.
Csicsergés távolról felel. Honol homály.
Vöröslő napkorong bukik. Pihen a táj.
A serkedő fű szép ígéret. Hajt a gyom.

A föld-erő mint ős-elem felszínre tör.
Csípős a szél. Haját s szoknyát cibál. Inal.
A szürke-szín ligetnek hajló fáival
csak csúfolódik. Rossz kamaszként meggyötör.

A háztetőn apró madár kényeskedik
és farkát billegetve jár. Mosolyt fakaszt
az ámuló szemlélő ajkán. Szép tavaszt

ígér a fodrozó patak s nyár fényeit.
S hogy száll az est a bokrok alján dal fakad:
tavaszkiáltó hang öröm-dal elragad.

Zöld homály... fények...

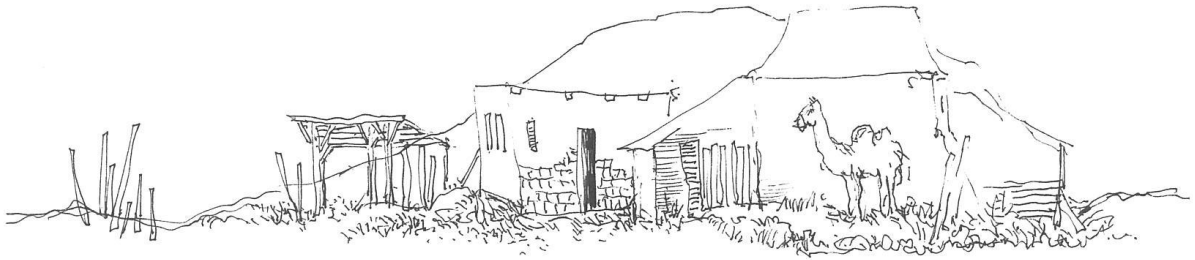
Zöld fény zuhog. A tisztaság elér.

Vagyunk mint gyermekek. Zölde homály
szítál. A csendes est némán leszáll
és titkos útjain jön már az éj.

De míg a pillanat nincs itt közel
smaragdszín tűnik át. Sötétedik.
Lelkedben vágy. A lény eszmélkedik.
E színvarázsban végzete jön el.

Felsejlenek rég-volt csodák idők.
A zöld homály hazád idézi meg
hol tiszta szín honolt nem tört beteg.

Emlékek jönnek szívmengetők.
Zöld fény zuhog. Mélyében oldva élsz.
E tisztaságban felragyogni vélsz.

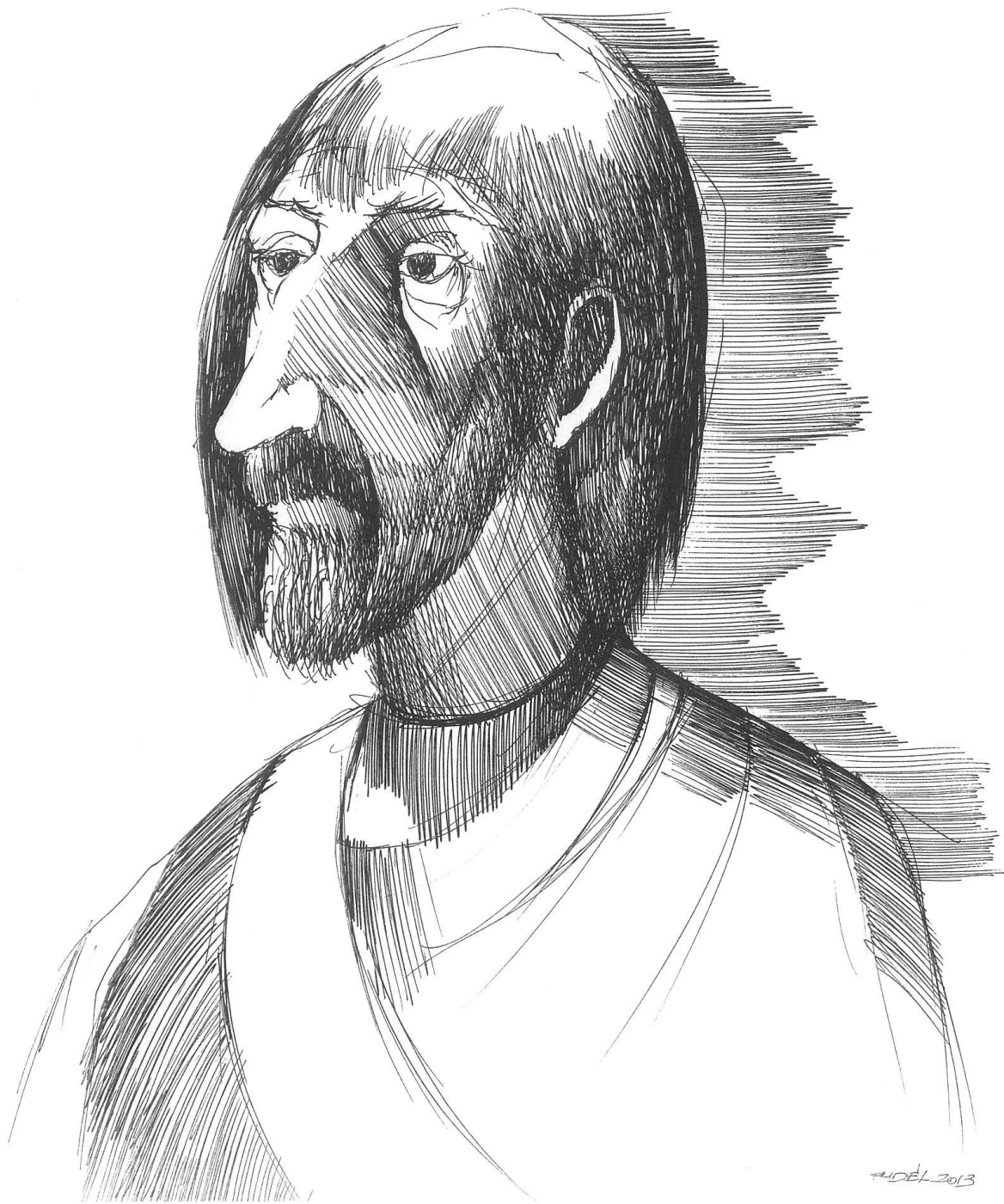
Virágvasárnap

Bárány számár és népes nagy sereg
ma hömpölyögve ünnepelve lép.
A Nagy Tanítót élteti a nép.
Ma minden kézben pálma integet.

Ó, béke nektek, tiszta szívűek!
Az áldásosztó kéz föléd borul.
Az ünnep tombol, bár már alkonyul.
Ma nincs erő megtörni nagy hitünk.

Ha szólal Jézus, tiszta rend az úr.
Atyánkhoz térni méltó s jó vele.
Az ég színében tündököl szeme

És minden ember lábához borul.
Ó, zengjük együtt Ó-dicséretét!
Urunk, Úrjézus! Hőn imád a nép.

Poncius Pilátus előtt

Mondd, mért mondják: te vagy zsidó- király?

Miért vagy oly nyugodt? Honnét erőd?

Nem félsz: ha lázadsz, készül szemfedőd?

Nem lesz, ki sír mélyéből majd kiváj.

Mért hallgatsz? Szólani nincs jó okod?

Nem próbálsz engem is tanítani?

Szeretném tőled méltón hallani:

valóban nép-tanítani szent jogod?

Hogyan lehet, hogy bölcsnek tartanak?

Hisz hallgatsz, mint a sír. Konok paraszt

tesz így. Nekem nem nyújtasz jó vigaszt?

A társaid gyávák és vallanak.

El véle! Nincsen ebben semmi se.

Mondják: király. Mégsincsen semmije.

A nép előtt

Nézzétek s döntsetek! Vajon ez ő,
kiért oly bambán lelkesedtetek?
A lelketek fekélyes és beteg.
Ám szóljatok: ő kell, e felkelő?

Ha kéritek, távozhat. Ellene
nincs semmi vád. Bűn nem találtatott
lelkében. Furcsa hittel áthatott
a szíve s barbár-fajta szelleme.

Akarjátok-e őt, vagy tán lator,
kinek szabadságát akarja most
a népetek? No lám, a főokost

nem védi senki sem. Mind oly botor.
Barabbást kéritek? Királyotok
pusztuljon hát! Vigyétek latrotok!

Az Utolsó Vacsora

Vegyétek tőlem e kenyért! Megszentelem.

Fogjátok s véle gyöngé, múló életem!

Ha mindennapra kéritek, csak szóljatok!

Atyánkhoz szóljon csendesen az ajkatok!

Ahogy töröm, a testem úgy törettetik.

Megfáradt tagjaim ekképpen szentelik

az Úrnak. Most fogjátok e borospohárt!

Igyátok véretem s hagyjátok el a sárt!

Én tiszta vérem ekként majd kiontatik.

Rám vár kereszt és áruulás. Kimondatik

ítéletem és vár az én Atyám. Ti majd

szenedtek üldözést érettem s földi bajt.

Könyörgést tiszta életet ne hagyjatok

soha! S ha elcsüggedtek, bátran hívjatok!

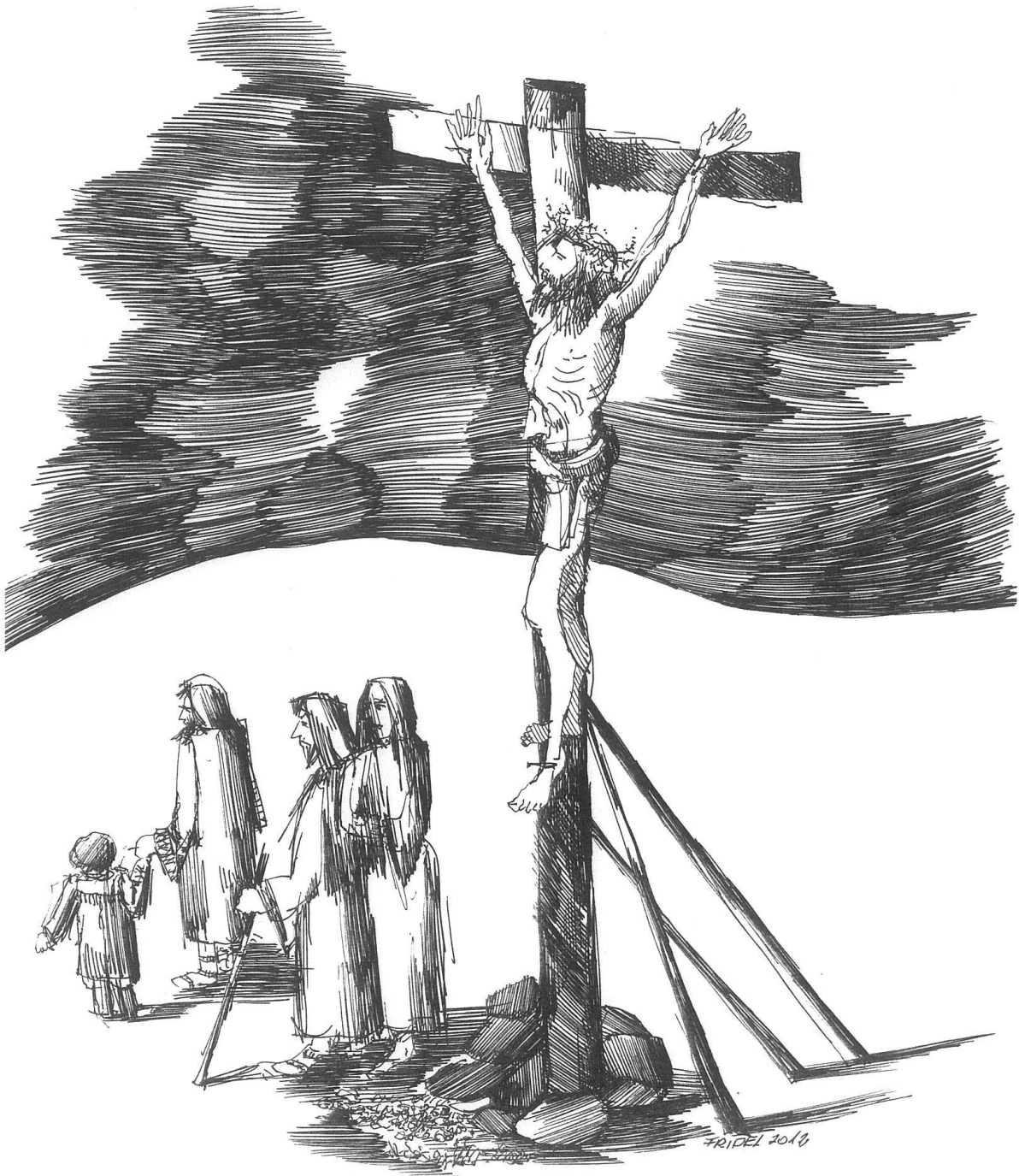
A Golgotára menet

A csőcselék, ím, tombol, látszat-győzelem
hivalkodik. Eltűnik fényes értelem.
Rikolt s csúfalkodik. Tövist szakaszt s lecsap.
Úgy tűnik, győzött. Dúl kegyetlen szívű vad.

Ki érte szólott, hátba vágja. Nagy kereszt
a hátán. Botladozva jár. Ő nem ereszt.
Röhög és durva vicceket kohol. E hang
visszhangzik síró lelkeken. Tombol bitang.

Ha érző szívű asszony szép kendőt kínál,
nem tűri csendesen: te vagy zsidó-király?
Ha térdre rogy, s helyette fáját más viszi,

még mindig nincsen szégyene. Ő úr, hiszi.
Ha Úr haragja száll a némult Golgotán,
későn eszmélkedik. Vadságot sírva bán.

A keresztfán

Ó, én Atyám, mért hagytál engemet?

Fölénk borítod sűrű felleged.

Pár cseppje tán reánk szitál s leszünk

tisztultan érkezők. Feléd megyünk.

Mondd, mért tagadta meg én lelkemet

zúgó-morajló ember-rengeteg?

Hol vannak hű barátaim, a jók?

Csak síró asszonyok lent láthatók.

E földi por taszít. Az én utam

szent ó-betűkkel régen írva van.

Vedd tőlem el e telt pohárt s nekem

hadd teljen végre be vad végzetem!

Elhagytál engemet s hozzád megyek.

Emelnek szárnyak s gyógyító kezek.

Feltámadás

Ó, jó uram, a sziklasír üres!

Eltávozott a holt! Nem értjük ezt.

A testét elkínózta nagy kereszt

s megholt. Vagy tetteté? Volt jó ügyes?

A sziklát elgördíteni csodás

erő szükséges. Mégse bír vele!

Az nem lehet, hogy embernek keze

mívelte. Nincs ilyen átváltozás.

A síró asszonyoknak könnye sincs.

Ők tudhatják, hová lett, merre jár.

Valóban ő volt földi, nagy király?

Mit mondott, égi jel? Valódi kincs?

Két fényes angyal állt, mondják, ma ott.

Ő nincsen. Mennybe szállt, eltávozott.

Húsvét

Megnyílt az ég. Köröttünk tiszta áramok
és fényes napsugár ragyogva hirdeti:
csupán a teste halt. Hiába kergeti
nyomába mégse ér. Nézd, fényes szárny ragyog!

Az ég azúrja megbocsátást zeng. A nép
csodáról suttog. Mégis ő volt Úr fia.
De emberkéztől kellett ahhoz halnia
hogy higgyenek neki. Szemében élt e kék.

Azt mondják látták sokfelé azóta már
hogy eltemették sziklasírba s tűnt a kő.
Nem gyászol többé már a magdalai nő

csak ünnepel: ő volt a nagy zsidó király!
Azúr egekben öntött színarany sugár.
Fehér fény teljesül. Isten fiára vár.

Lélek-áradás

Pünkösöd

A Lélek áradása végtelen titok.

Ahányan mondják, annyiféle hang rezeg.

Az Úr felé, tudod, százféle út vezet,
de célba az jut el, kinek szíve nyitott.

Ha csendben hallgatod a Természet szavát,
mint dús varázslat ér. Imád felszállva szól.

Felnézel s fényözön száll szürkeség alól.

Szemed az égi Végtelenbe bízva lát.

Az Úr kegyelme tiszta fénnel érkezik.

E csendes álmodás tiéd. A szív derül.

Lényedben minden rontás halkán szenderül.

Csupán e fény – kegyes hatalma – létezik.

Betölti földi létezésbe hullt valód.

Bölcsőd, ha volt, most így lesz csendes altatód.

Mária Magdolna imája

Uram, hatalmas kék egek ura te vagy.
Felhőid szép színén csodák és mámorok.
Feléd tekintek s volt erőm ma cserbe' hagy.
Szent tisztaság ragyog és ékes távolok.

Ma minden új erővel árad s tündököl.
Ma annyi lélek tárul réveteg feléd.
Ez ünnepen szabad szívekbe költözöl.
Magad vagy szent írás: sorok szavak mesék.

A hálám egyszerű szavakba öntve áll.
Előtted térdelek. Kérésem nem maradt.
A lelkem szárnyal: kék egen szabad madár.

Előtted kedves, jól tudom. Mondád magad.
A tiszta kékség hív és gyöngéden emel.
A lélek útja ez. Pályám itt érem el.

Megálmodott tavasz

Képzeloerő

A serkedő fű hangját hallani.
A fény felé tör. Ős-erő viszi.
Talán sugáros lét övé, hiszi
és fény-csodákról próbál vallani.

A zsenge zöld színét alig hiszed,
hogy itt van máris. Zeng sugár-tavas.
A lépteiddel új felé haladsz.
Már vár a szépség: isteni liget.

Virágnak álma kél, bár barna még
a föld. Csodája mégis él, tudod.
Hunyod szemed s ekképpen láthatod.

Már képzeletben újul tarka rét.
Megálmodod és megvalósítod.
A lélek így terem. Napod ragyog.

Ki vagy...?

Ki vagy s neked a lényem mit jelent?

Olyan titokzatos az életünk.

Jövünk s egy térbe együtt érkezünk.

A szellem életet ekképp teremt.

Kibontjuk színeink. Összhangba lép

mit csendes szóval megvalósítunk.

A lét során talán csak álmodunk.

Ezáltal lesz mégis csodás a kép.

A színvarázslat égi mágia.

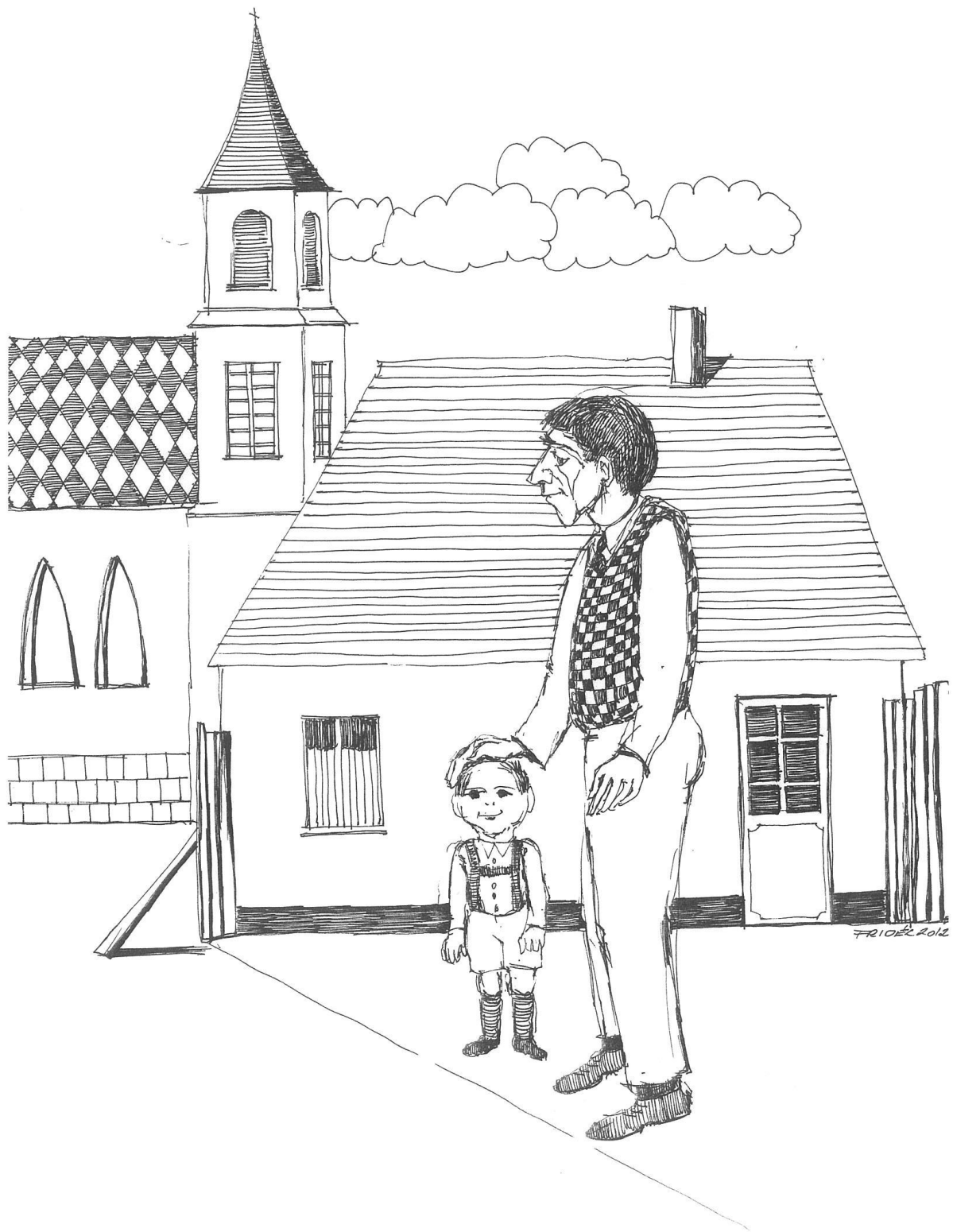
Teremtő képzelet s ható erő

életre hívják. Napja felkelő

és tiszta szóval illik szólania.

Ki vagy nekem s mit nyújthat életem?

Egy tiszta fénysugár felel nekem.

Teljesült kívánság

Kívánságod a Holdra bíztad. Most felel.
Kinek szívére vágysz ma némán ünnepel.
Tavaszt kívánsz s a nagyvilág zenél ragyog.
Ünnepre gyűlnek fényes arcú csillagok.

Viszonzására vársz s ő csendben lép feléd.
Sugárzó arccal boldogan jön most eléd.
Mert kérni nem kívánsz két kézzel szórja már
eléd a kincseit. Bevon arany sugár.

A lelked fényesül. Arcod tükör neki.
Mélyében téged s önmagát fellelheti.
Az ujjadon bizsergő bőr éleszti fel

hogy lelkesül és hullik bársonyos lepel.
Kitárva lelked. Táguló világba lépsz.
Lelkét csodálva új dimenzióba érsz.

FRIDEL 2013

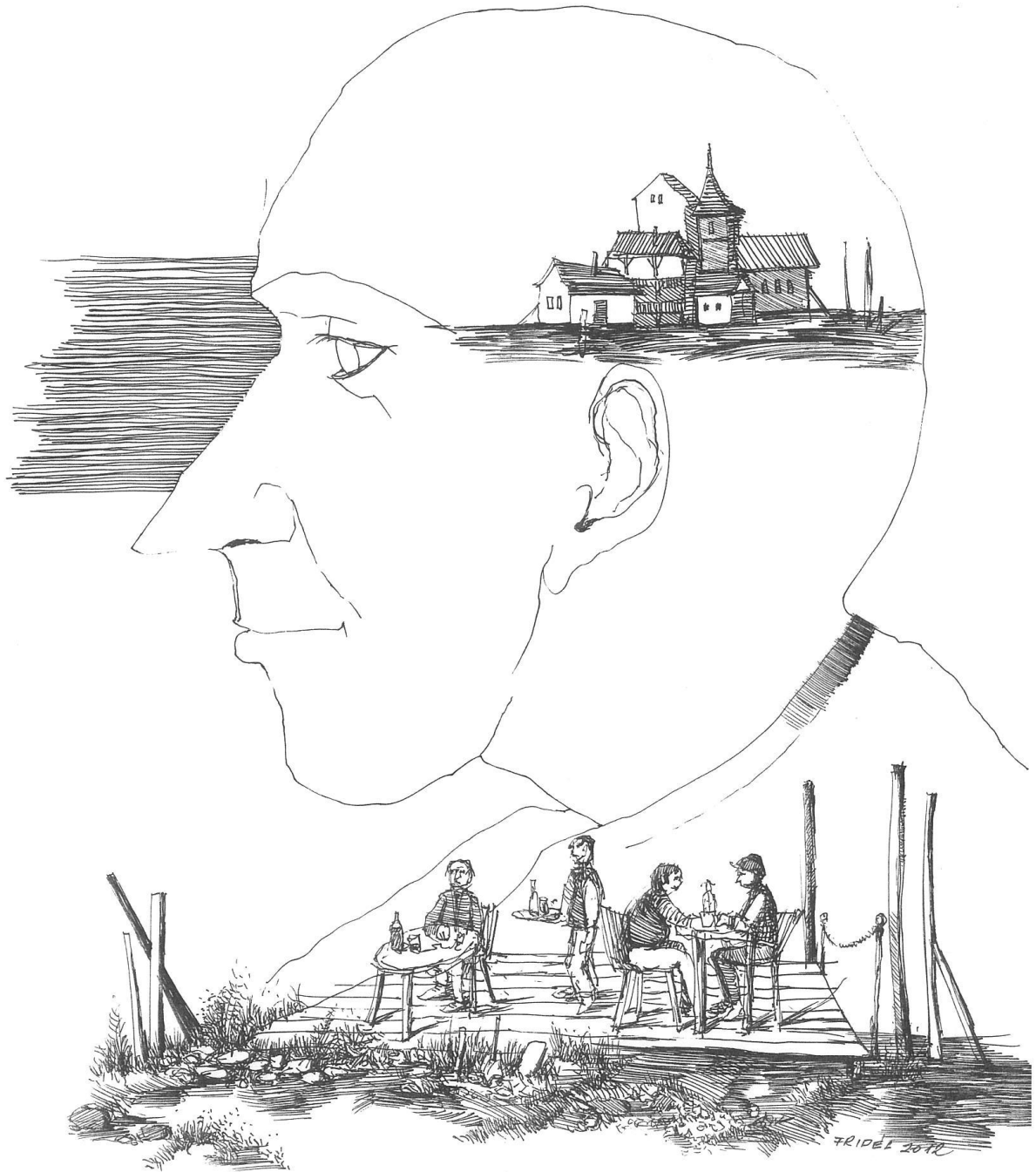
Égi szín-játék

Ezüst a fény a föld fölött. A Hold-erő
sugáros szín-csodával léptünk vonja be.
Bár szürke még, nevet a messze ég szeme.
És napsugár-arany felel, a felkelő.

Esett s tán esni fog. Vizeknek jó ura
előkelőn a földön most uralkodik.
Szolgája száz. Körötte ott buzgólkodik.
Mind azt lesi, hogy lesz-e még parancsszava.

Kelet felől az ég már tiszta kék, csodás.
A színarany sugár rózsás felhőn tör át.
Nyugatról rá ezüst fény zengi himnuszát.

Ámulva állsz. Elbűvöl ennyi változás.
Az ég alján lilás fény, misztikus, remeg.
Kegyelmet osztanak. Csodák felsejlenek.

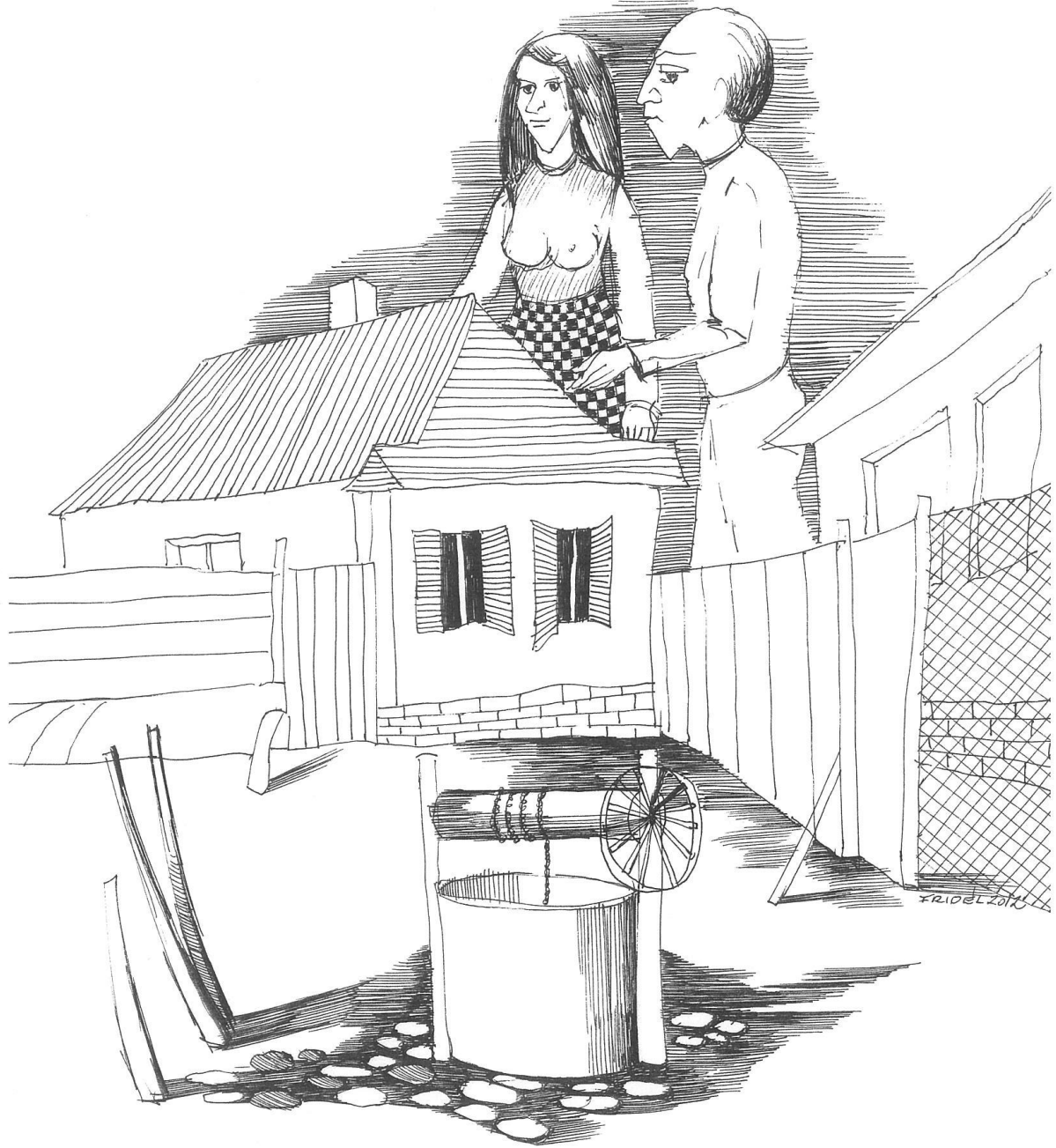
Áldott kéz

Áldott a kéz, mely egykor újraírja majd
e felkelő csodát: a holnap útjait,
és megtisztítván ős-tudásnak kútjait
minden más szép erőt alkotni s tenni hajt.

Előkelő e tiszta út s tán végzetes.
Ha lépsz felé, arany sugár-özön fogad.
Mélyében tükröződni láthatsz másokat.
Magad vagy új-hozó s talán különleges.

A csillogás bevonja csendes léptedet.
Hová te mégy, a másik ember nem jut el.
Kérdéseidre égi szózat most felel

s te érzed: tiszta hang zenéli végzeted.
Áldott kezekkel jöttél tenni új csodát.
A mozdulat nyomán felépül szép világ.

Végzet

Miért nekem jutott e végzet, nem tudom.

Míg száll a föld felé s letisztul égi vágy.

a képzelet lobog és lelkes krónikák

mesélik majdan el csodádat, tudhatom.

Az égi s földi vágy ekképp találkozik.

Sziporka-fényeken a végtelen üzen.

Ha választ, gyorsat vársz reá könnyelműen,

a végzeted süllyedt eszméivel barátkozik.

Kutattam annyiszor a végzetem sorát.

Ám válasz nem lehet, csupán a lelkemen

vibráló, dús rezgések. Illó végtelen

magához vonz, mert élni vágyom új csodát.

Míg teljesül a vég, sugáros, szép szavad

lobogtat, úgy emel és társává avat.

FRIEDEL 2013

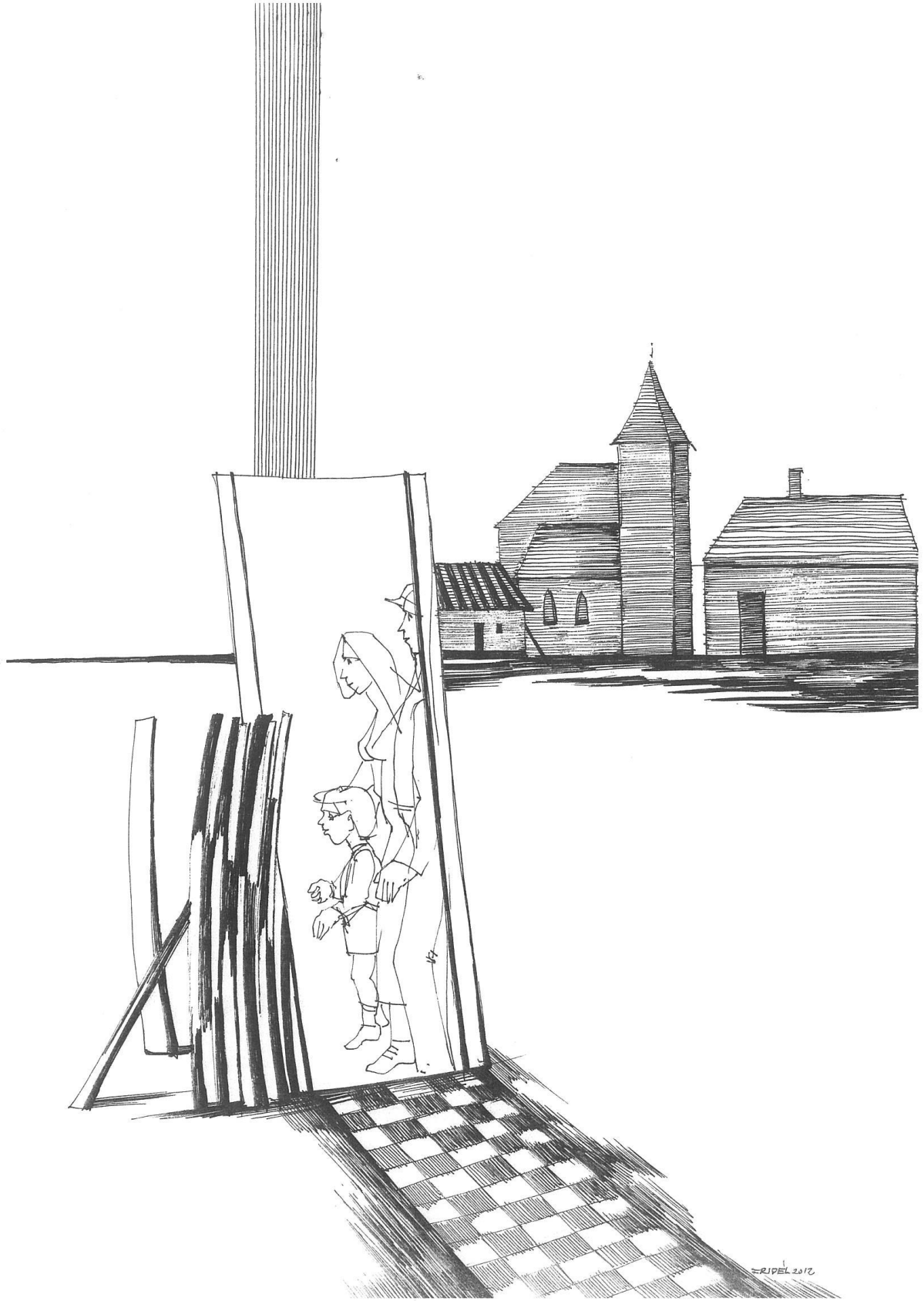
Álom

A Mindenség szívében álmodom.
Gyötörhet másokat a kor, nekem
egy tiszta dalt szabad csak zengenem
és nem töprengek furcsa holnapon.

Egy napsugár emel. Magam vagyok,
bár társaim köröttem zsonganak.
E szédületben messze elmarad
a hangjuk. Érzem, tisztán áradok.

Aranyfény, s türkiz-csillogás betölt.
Csupán a fény varázsa él tovább.
A csillag-térnek érzem távolát.

Egy vágy lobog: elérni égi kört.
Káprázom. Hófehér sugár ölel.
A vágyott tért mint álmot érem el.

F. R. J. P. E. L. 2012

Tavaszi – egykor és ma

Lomboktól ékesen himbál az ág.
A lég remeg. Egy szín-varázs leszáll.
Álltunk az Ister s Nílus fáinál.
Lényünkben szédült káprázó világ.

A fűben pitypang: sárgálló fejek.
Ott lótotusz volt? vagy más szépség talán?
Átlátni nem lehet a múlt falán.
Felőle szórt impressziód lehet.

Aranyló bokrok, rózsaszín szírom
pompázó fákon most és egykoron.
Tajtékos hullám ősi partokon

ma egyaránt lebegni-szállni von.
Az égi-földi tündöklő csodák
ma együtt zengik lényük mámorát.

FRIEDL 2012

Rosario könnyei

Mint szürke függöny, hull a hús eső.
Minden cseppjében int az elmenő.
Zokogva indul messzi útra el,
s kiáltja: gondolatban ott leszel...

Utána int egy kéz. História
melyről már másnak nem kell tudnia.
Mint kívülálló nézem jómagam,
hogyan lehet ma oly boldogtalan.

Egy csendes, halk mosoly velük lebeg,
hol annyi könny az úr, mert emberek.
Nem tudják, búcsúzás után talán

nem néma vágy kopog a csend falán.
Az ív egy új kanyart vesz, s menni kell.
A könny egy más való felé emel.

70, FEB 2013

Pálóczy Regina visszatér

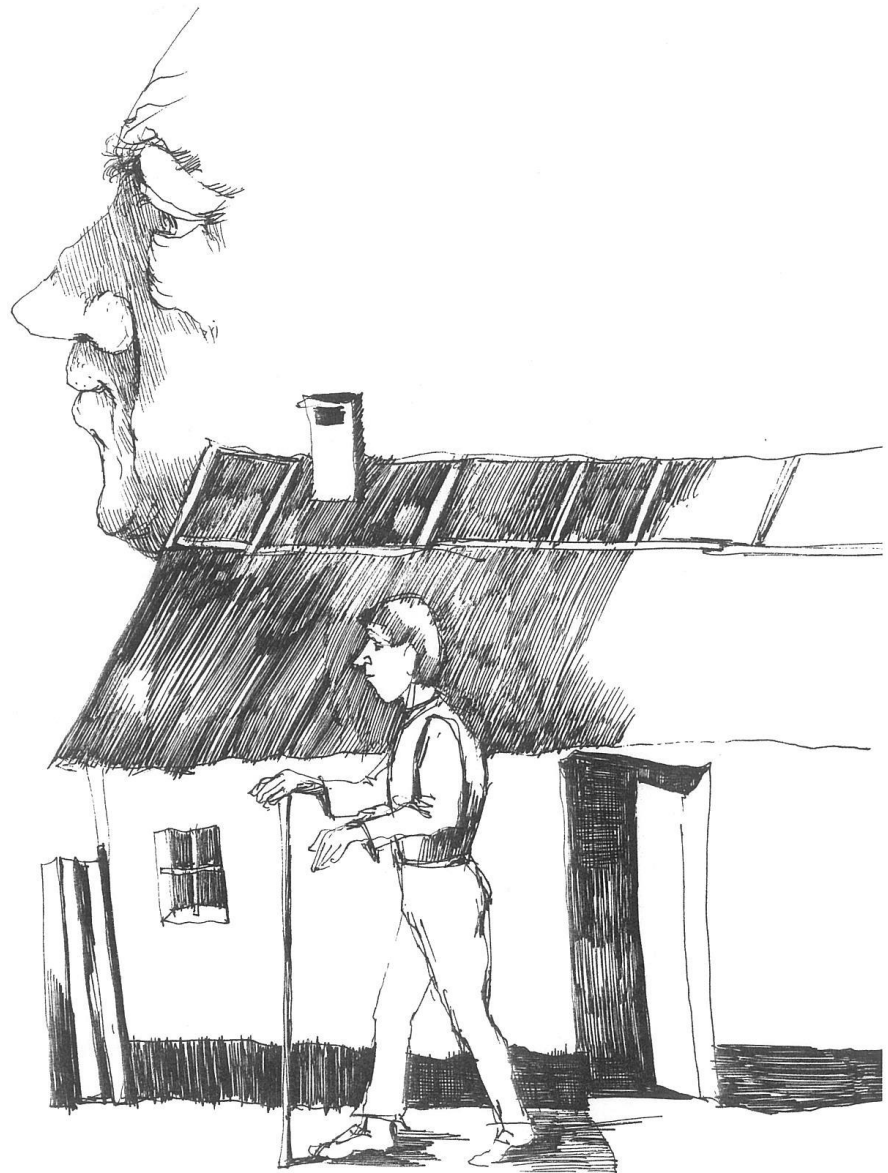
Kádár Zsuzsának

Megírtam egykoron meséd s ma reszketek
ha visszagondolok: a végzetes szavak
ma száz fortissimóval zúgva hangzanak.
A szív a szenvedély választásod lehet.

Elindultál, mint Régina. Az vagy ma is.
A tiszták fénye feldúlt homlokod körül.
Köréd ma dús bíborpalást hullik-terül.
Csak egy hang szól. A többi mind sipít hamis.

A párod ellentéted. Ez vonz tán felé.
Szavak már nincsenek csak tömb-energiák
hogy megsúgják a végzet zengő mámorát

és eljuthass az ékes fény-kapuk elé.
Döbbenten állok. Arcodon hamvas öröm.
Ragyogva állsz egy pompás fénysugár-körön.

FIDEL 2012

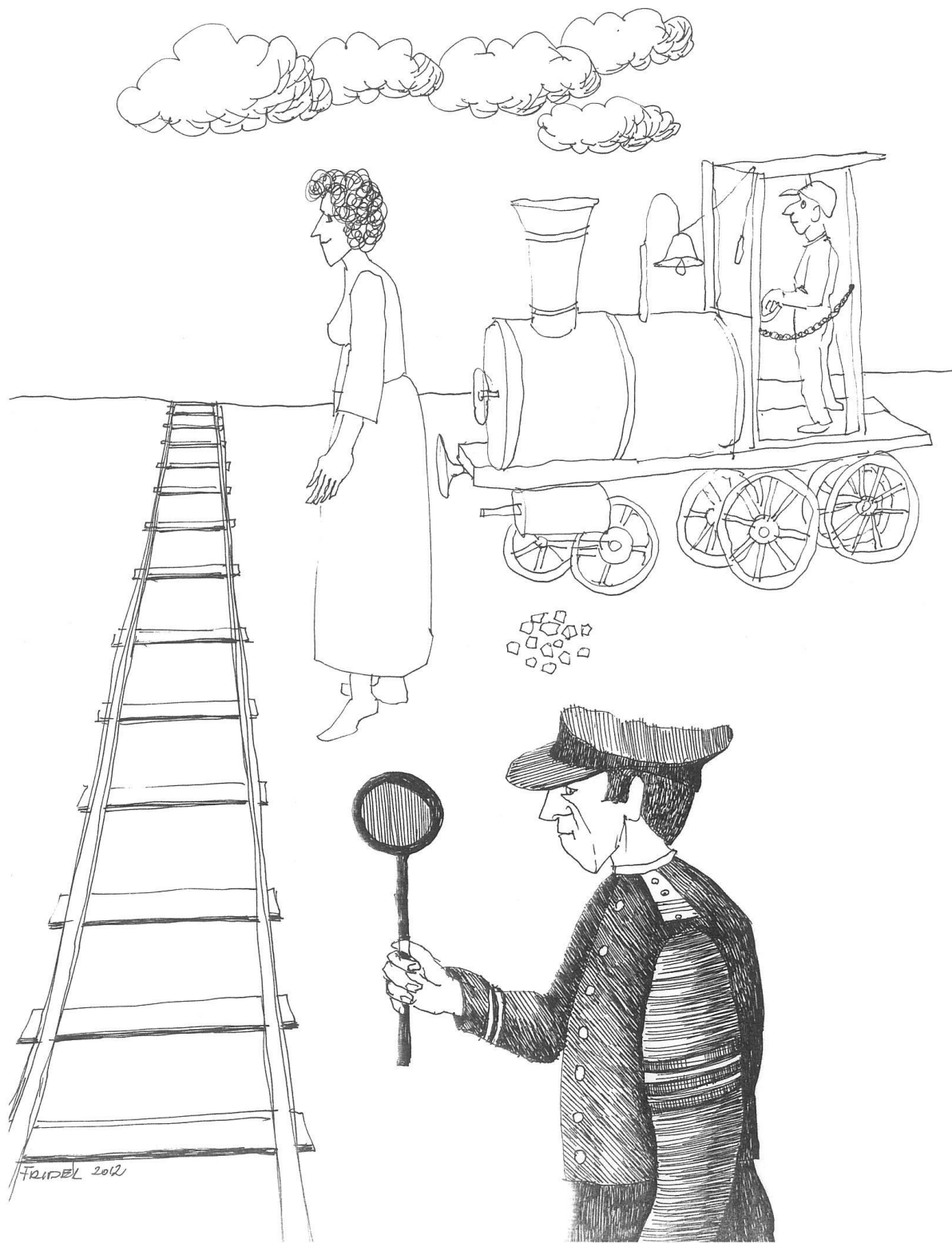
Történet

A csendes érzés tombolásba fúlt.
Őrült zúgással feltört néma vágy.
De győzött nő-erény. Nem lett az ágy
érzések színtere bár zengve dúlt.

A földi élet új találkozást
hozott és tudtuk: egymásért vagyunk
teremtve. Mégse hajnal, alkonyunk
lett újra ez. Ne várj sok változást.

Ha látlak nap süt. Rád is ez ragyog.
Hiába minden. Rajtunk égi jel.
Egy pillantásban himnusz énekel.

Igaznak – egynek – érted itt vagyok.
Kezed ha nyújtod megmentem valód.
de így csak nézem süllyedő hajód.

Tükörkép

Kezedbe adni vágyom versemet.

Olvasd és nézz tükörbe: itt vagy, ím.

Bolondnak élet híján szó s a rím

s tán omlik már a föld mely eltemet.

De addig nézd: egy szempár rád tekint.

Meleg sugárral árad rád a fény.

Míg ez melenget nincs halott remény.

Életre kelsz és úgy szeretsz megint.

Sosem tudom hogy látod-e: a kéz

utánad int de hulló mozdulat

látszik csupán míg lépted elhalad.

A lényeg rejtve bús homályba vész.

Talán te is lemondó vággyal állsz

s csupán egy hívó mozdulatra vársz.

A kedves hangja

A kedves hangja itt maradt velem.
Én játszom és szívembe ültetem.
Mint szép virág ott él s belül fakad.
És bennem többé nem marad harag.

Mint szellő fújná úgy táncol s rezeg.
Én benne s általa szebb s jobb leszek.
Árasztok száz sugárt s köré fonom.
Mesébe illő szín a homlokon.

Elébe tarka szőnyeg így terül.
Az arcán tiszta szín csak rám derül.
Mint lenge tánc az életünk lebeg.

Köré fonódom s nimbusza leszek.
Egy hangban ennyi szín. Áthat szava.
S csak lenni vágyom egyre általa.

FRIEDEL 2012

Mozdulatlanul

Már indulok s aztán torpanni kell.

A végzetem oly tétován halad,

akár a lépteid s titok-magad.

A csendjeidben lényem éred el.

Kimondani még nem tudod a szót,

mely csenddé érlel minden furcsa zajt.

Hangot keresgélisz, zengzetes magyart.

Kiáltást hallatsz, égre illanót.

A tespedő világ lehúzna még,

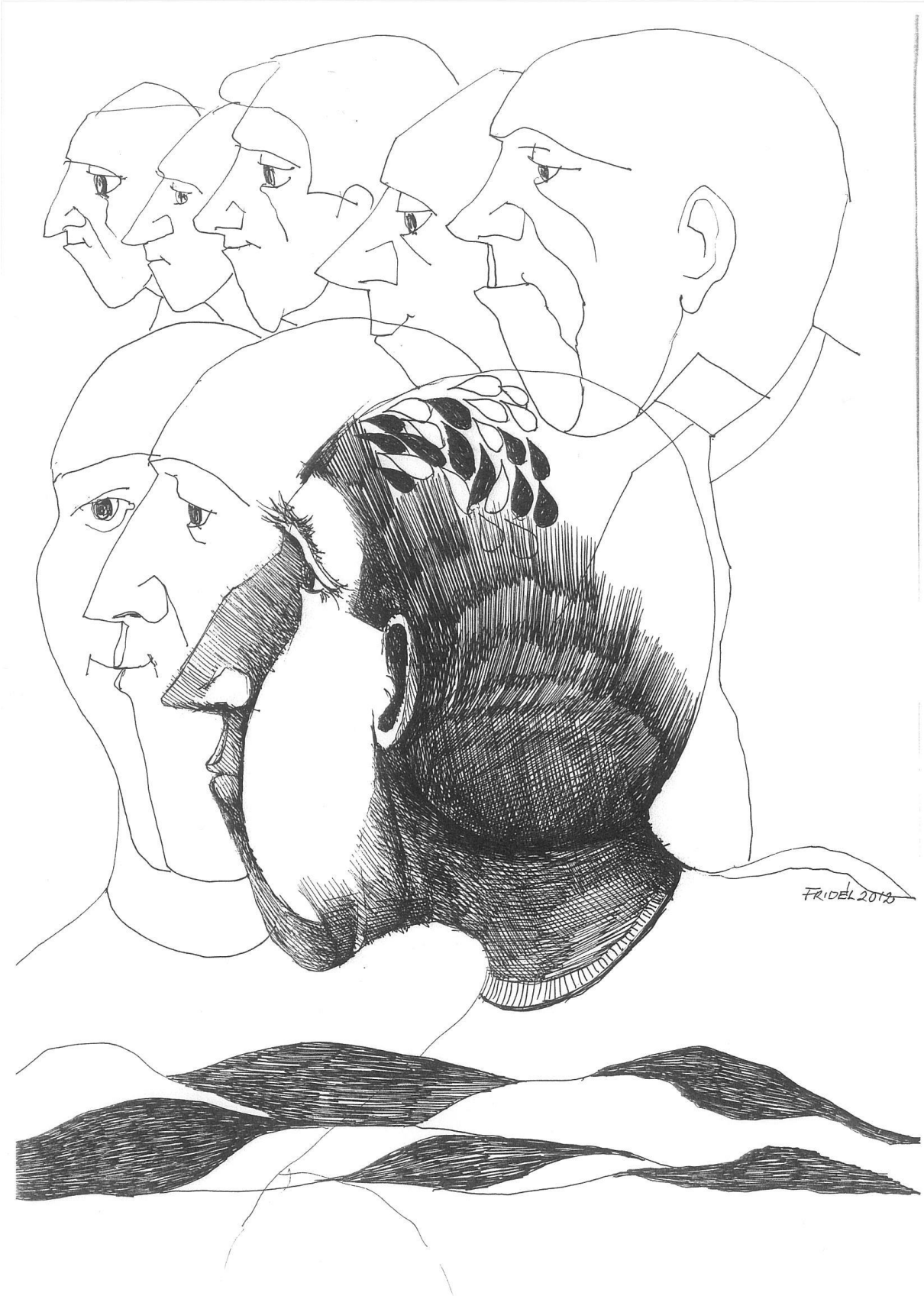
undok mélyére rántaná valód.

Egyszerre volna méla altatód

s riasztana, míg rá nem szólsz: elég!

E kontrasztok között találtalak.

Állunk, de lényed már felém halad.

Írott kép

Megírtalak. Keretbe fogva visszanéz
történeted. Ha nézlek, áradó szavak
köszöntenek. Ragyogva kél sugár-alak.
Költői kép letűnt koron egy szót idéz.

Szépítelek, tudom. Lényemből száll a szó.
A múlt csiszolja így volt- s lesz-kontúrodat.
A végtelen sugárain dicső alak
leszel. Elsápad melletted a rossz való.

Ne hidd, hogy bennem alszik már az értelem.
Tudom, mert látni kell e rút kontrasztokat.
A lelkem újra mégis tisztán elfogad.

A süllyedésedet is meg kell értenem.
Az írott kép ma visszanéz. Sugár török.
Porladt valója földre fényben érkezik.

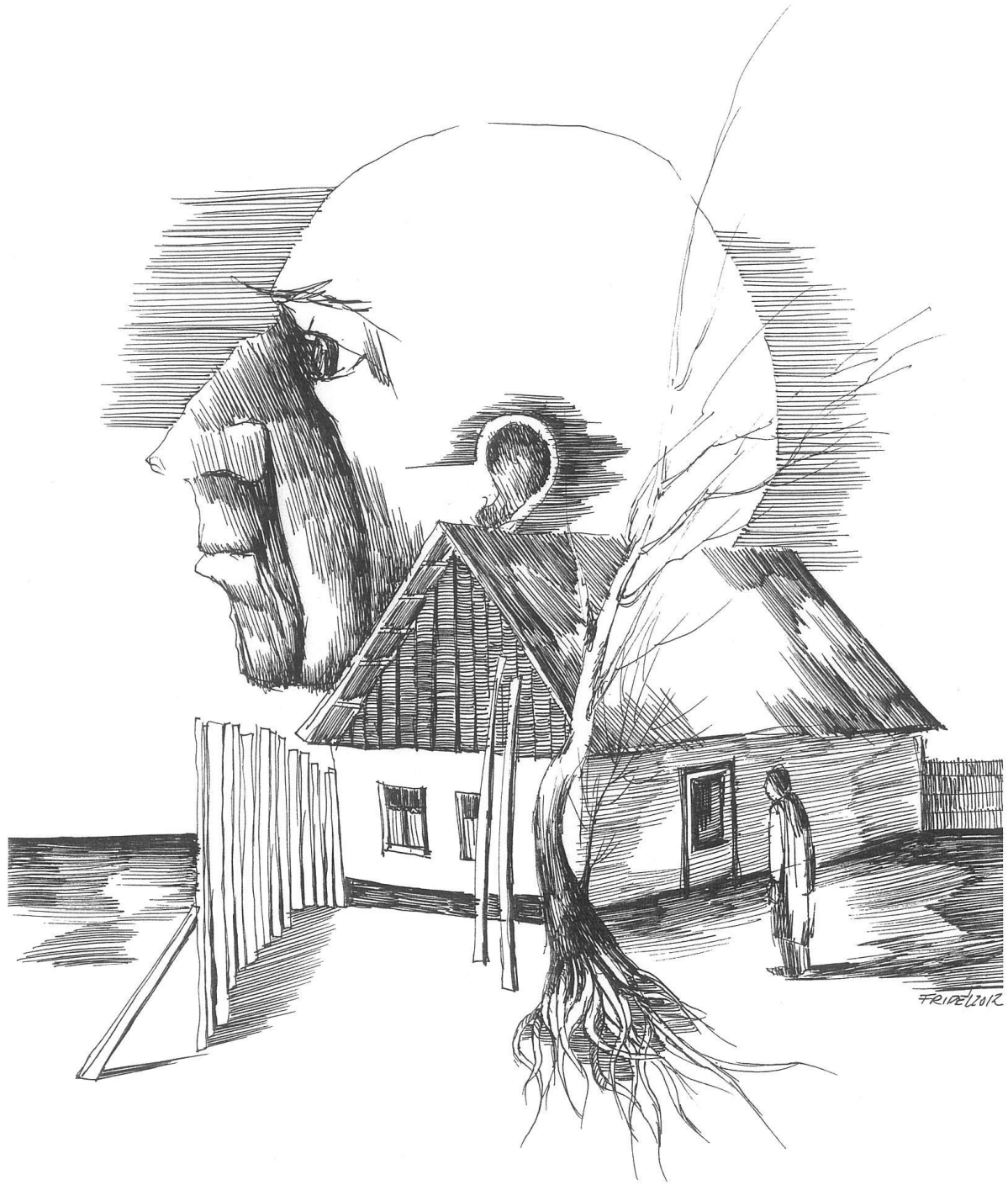
Vesszőfutás

Vesszőfutás az életed, tudod.
Az egyik oldalon gáncsoskodás,
kített lábak sora. Átok-hozón
lesújtanak, míg rongy utad futod.

Ha rajta végigérsz, fordulni kell.
Lehetne máshogy is. Nincs irgalom.
Kergetnek. Ütnék. Futsz. A fájdalom
egyetlen társad, s úgy taszít e hely.

Ha megfáradnak s már nem bántanak,
egyetlen szem se néz feléd sosem.
A hátuk láthatod. Közöny terem

irántad. Néha vágyod, lássanak.
Kített lábak s hátuk között haladsz.
Társ nem lehetsz, hát áldozat maradsz.

A jelenkor vádjai

Méltatlan vád mint rám dobált piszok
vad indulattal érkezik felém.
Értelme nincs, de elviselni sok.
Jelenkorom dühöng. Nincs benne fény.

Az égi szép neki nem érthető.
Hol tiszta szándék, aljasat keres.
Pedig mindenkinek elérhető
a jó, számára bűn az érdekes.

Bár szándékod világos, látni vél
alantasat, s fennhangon hirdeti:
milyen kicsiny vagy! Gyarlónak ítélt.

A bűnt, korrupciót meg élteti.
Fordulni kész. Barátja nem lehetsz,
de menni sem hagy, el sosem ereszt.

Szívemben...

(rendhagyó szonett)

Szívemben hordalak,	neved zeném.
Ahányszor hívtalak,	más szólt, nem én.
A csend ölelve rejt.	Remegni jó.
A szív sosem felejt:	örök hajó.
Egy hang foszlánya száll,	talán enyém.
Titkos tudást kínál.	Lépnél felém.
Mit mondanék, tudod,	de kérdezel.
A választ hallgatod.	Felelni kell.
Kitárt kapun jön el	a tiszta fény.
Magával úgy emel,	mint dús remény.
Szavamra szót kapok.	Újul hited.
Magamról vallhatok.	Így jó neked.
Velem vagy és nekem	elég szavad.
Felível életem,	zeng általad.

FRIDEL 2013

Titkok mélye

Szívem kitárt kapu. Belépned egyszerű.
Ha lépünk, tárva-nyitva áll s ez nagyszerű.
Titok s rejtett zugok számodra nincsenek.
Úgy vágyom, láss, s megosszam minden kincsemet!

Lelkem mint tiszta víz. Mélyén ott látható
minden tanulság s száz erő, mely átható.
Mint forrásból, buzog fel érzések hada.
Könnyű szél lengedez, s virágok illata.

Te titkaid hozod. Velem megosztanád.
Félnék a léptem. Otthon-fény fogad, barát.
Csak elfogadni tudlak. Nincs ellenkezés.

Szerény kis látszat. Benne nincsen tettetés.
Lelkem lobogva vár. Egy tűz az életünk.
Pár büszke pillanat mélyében éghetünk.

A barna, szürke uralma

Kopárrá lesz a táj. A barna, szürke úr.

A sárga és a zöld emlékfoltként ragyog.

Mogorva szél rohan s durván hajadba túr.

Az ember és a táj egyként bután gagyog.

Halványra vált az ég. Takarja pára, por.

A nap sápadt aranyruhásan int: adieu!

Kinn és belül sivár magány: dühöng a kor.

Egy kedves színre vágysz, mely lelked éltető.

De visszahúz e holt vidék. Nincs út ma még,

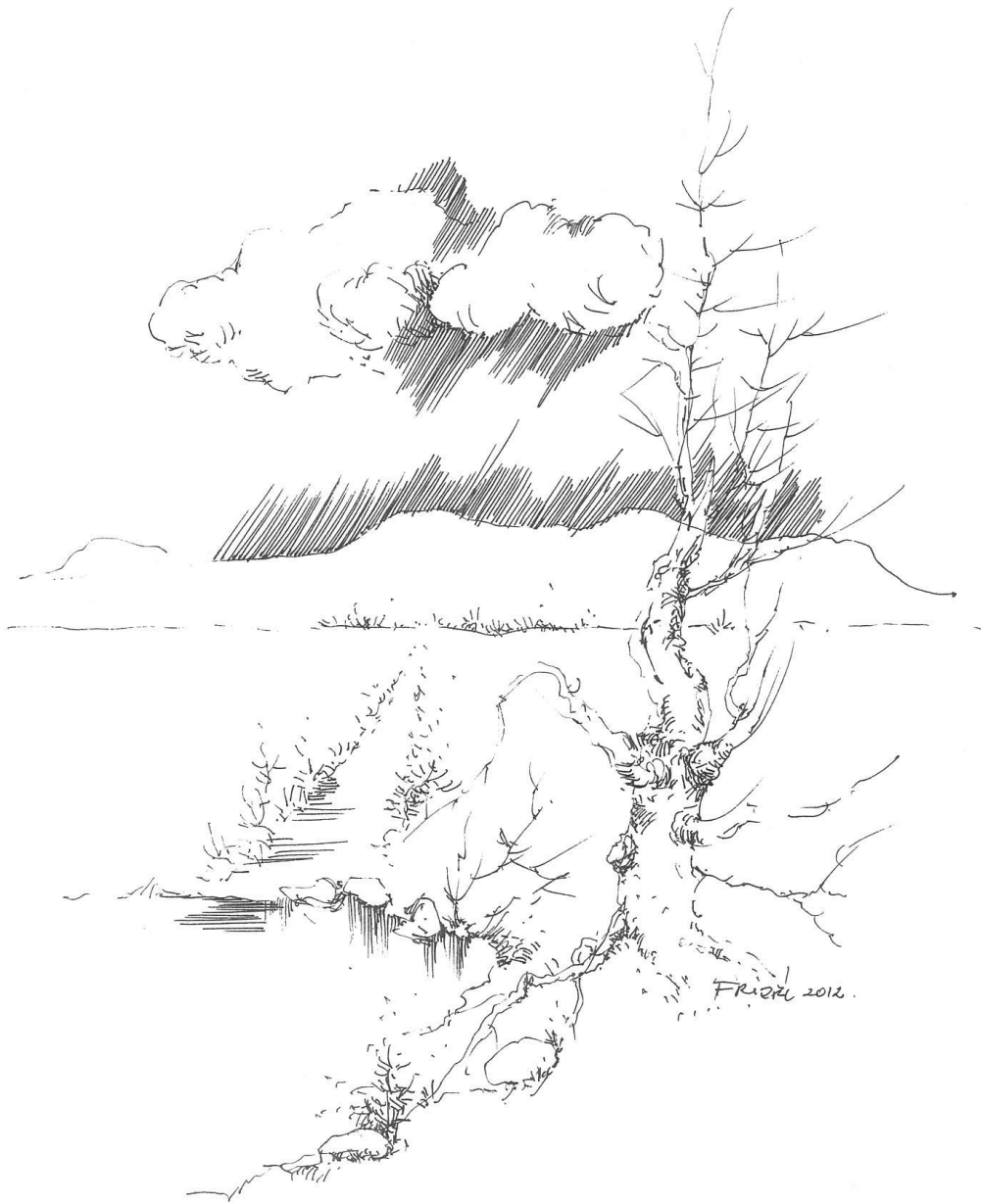
vezetne messze innen. Kuckó mélye vár.

E látvány öl. Fordulni kész. Gyerünk! Elég!

Egy csendes zugból nézheted: kopár, sivár.

Míg szürkeség takarja kék eged, szíved

lassú zenével új tavasz felé siet.

Nyugvó energiák

Az alkotó energiák

pihenni térve nyugszanak.

Ma csend az úr. Melódiák

csupán neszezve hangzanak.

Nem tudhatod, mikor jön el

hozzád a vígan vágató

vad úr. Szavadra nem felel

ma senki. Néma vágy a szó.

Hullámzik benned végtelen

az érzés. Tért kíván, tudod.

Úgy vágyod, szép s valós legyen.

Míg mozdulsz, tárt-magad adod.

Nyugodni térsz, de legbelül

tűz-lényed el nem szenderül.

Vér és arany

Szegény apámtól megtagadtattott,
hogy láncra verje büszke szellemem.
Anyám csak túrt és csendben biztatott,
s ha jönne fél világ is ellenem,

állnék magam, nincs bennem félelem.
A régi tartás végig megmaradt.
Mint sziklaszirt, rideg volt életem.
Az út rögös bár, felfelé haladt.

A lánc – vörös arany – felbőszített.
Vér és arany: aranyra vér tapad?
A gondolat dühített-őrjített:

Ha felveszed, gyilkossá válsz magad!
A vér-aranyszín úgy taszít ma is.
Győzelmet hirdet, vért lázít, hamis.

Visszatérés

Kései Orfeusz-ének

Mély álom hullt reád. Elszállt a lélek.
Már fogtad két kezem. Maradni kérlek.
Mint tiszta jég, a sír-hideg csapott rám.
A lélek hallgatott elmúlta voltán.

De még kapaszkodott melegre vágyva
s én léptem egyre két karom kitárva.
Áradt a fény s te szóltál: Szép napom vagy.
Minden szavad sugár. Melenget s nem hagy.

Elmúlnom nem lehet, amíg szerelmed
ily hévvel árad, s boldog, tiszta lelked
csak engem ünnepel. Hív már lebegni.

Ma vágyom újra őszintén szeretni.
És léptünk egyre tiszta fény-keretben.
ma ismét tükröződöm két szemedben.

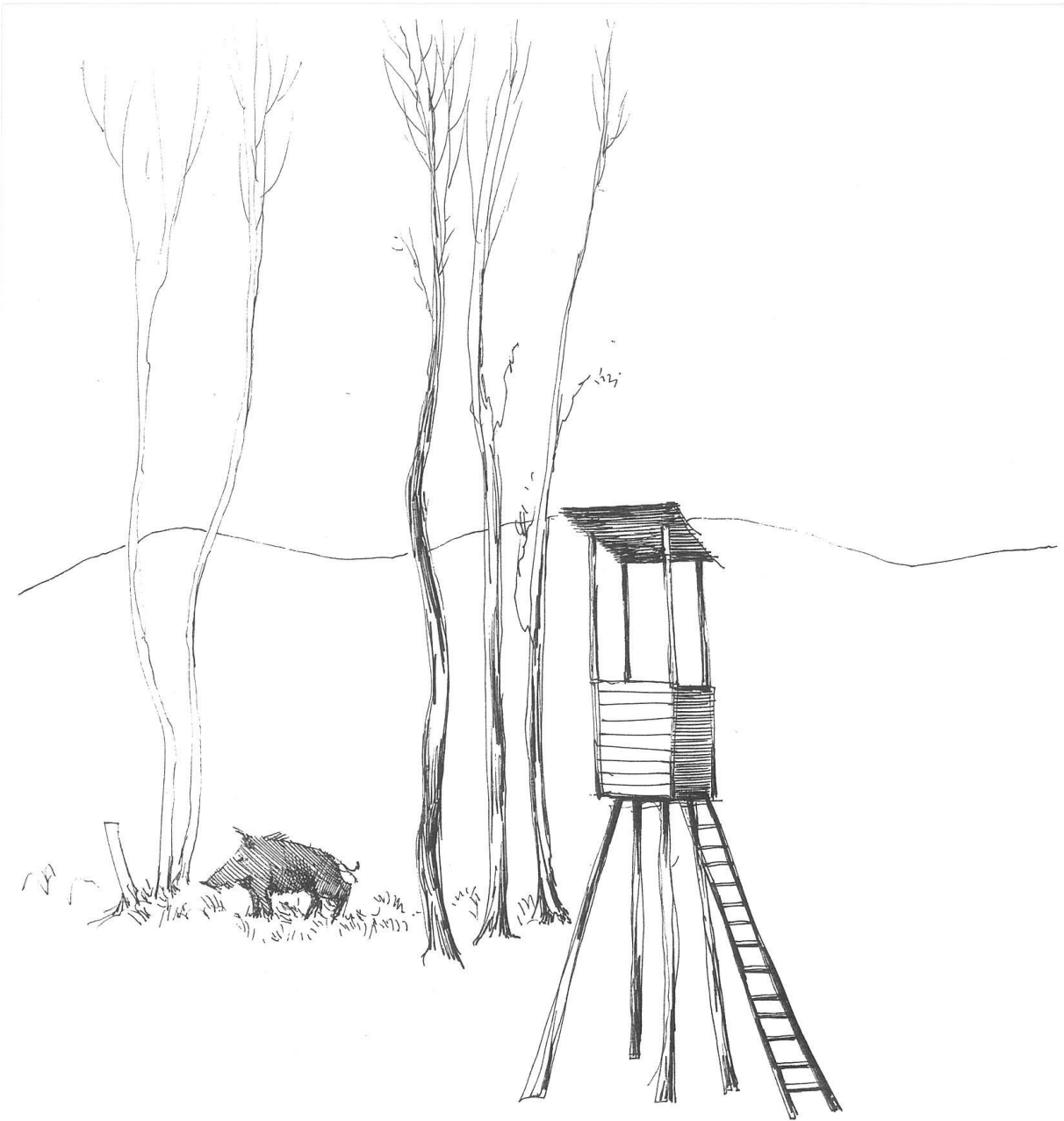
Kontrasztok

Ma még imára hív a hang. Neved
kiáltja, bár a szó csak pusztá űr.
Valóban zeng e szép harang. Szeret.
A másik oldal egy hangot se tűr.

Te szépre fordult lelked adhatod.
A túlsó part csupán ökölcsapás.
Míg csengő rím zenéjét hallgatod,
körötted dúlás, rút elkárhozás.

Te hangod, fényed felkínáltad, és
nincs lélek elfogadni. Árny borul
föléd, és kín a megmérettetés.

A nagyvilágra bánat alkonyul.
E költemény ajándékom neked,
ki gúnyolódsz, bár szárnyalnék veled.

Őszi depresszió

Hiába már a szó a biztatás.
Lejárt lemez recseg sipít füledbe.
Talán van más mód újabb folytatás.
Talán a lélek szállhat még egekbe.

Ma mégis szürke méla köd borít
szívet tájat hazát. Neked ma mindegy
ha biztatnak ha szidnak. Bátorít
a szó a hang de fajtád szinte megvet.

Lehangol rád nyomasztón száll a füst-köd.
Lehullsz és sárgulsz mint az őszi fák.
A sóhajod mint hullt levél csak röpköd.

Torzképed int: e sárba fúlt világ.
Lemond legyint a kéz. A láb botorkál.
A lélek szinte teng. Remeg s alászáll.

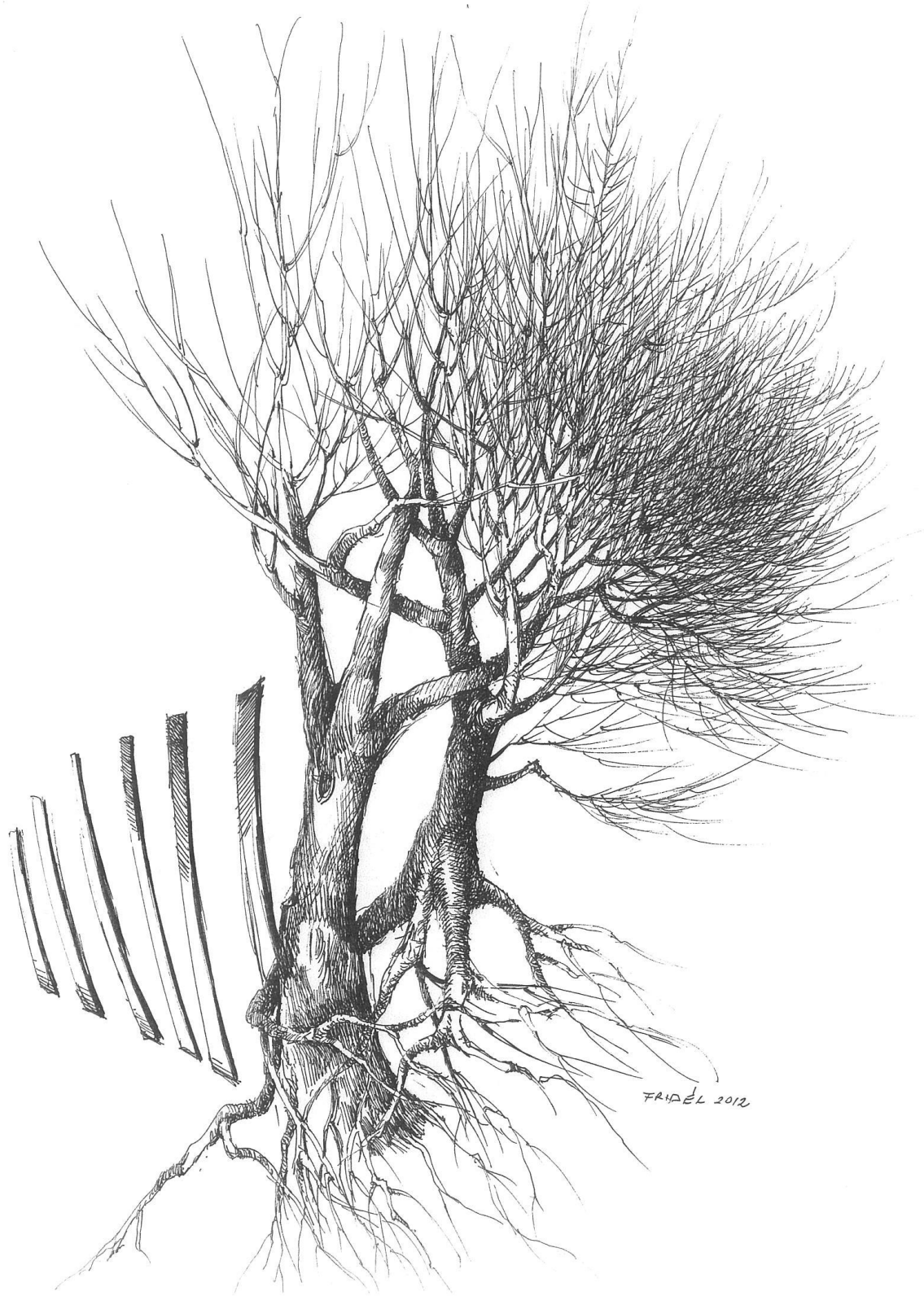
Tavaszi-ünnep

A csendes óra most heverni hív.
Az égre nézve szent az áhítat.
Feléd tekintek s árnyad itt halad.
Lélekben ünnep. Kék az égi ív.

Mint pára rám telepszél. Áradok
feléd és minden ünnepel veled.
Ma újra minden porcikám szeret.
E szenvedélyben el nem fáradok.

Nincs lét-keret és nincsenek szavak
hogy méltón zengenék e tombolást
e szertelen tavasz – virág – varázst

mely egybeköt és áthat általad.
Két lélek röppen ég felé de már
külön-világa nincs. Fénycsóva száll.

A vadmalac és az őz

Egy vadmalac s egy árva őzike
egymásra lelt a vészben. Összebújt.
Mert anyjuk tán a vad vizekbe fúlt
testvérként vándoroltak erdők mélyibe'.

Ha jött az est gyöngéden ráhajolt
a kismalac feje az őz nyakán
csíkos-pöttyös vigasz anyjuk nyomán
hiába futkosó lény álma hullt.

És csókolgatták egymást mintha nem
vad volna rég neve a kismalacnak.
Vigaszt a vad világban mégis kapnak.

Rájuk tekintve könny csillan szemén.
Mily teljes életük bár állati
nem harc vezette álnok emberi.

1
FRIEDL 2013

Csend... lépések...

Haragszol, érzem. Fáj a hallgatás.

Kitárt karom ma úrt ölel. Neved
elszállt a szélben, s nem vagyok veled.

Csak nézel s vádolsz, bár nem hallja más.

Tekinteted sötét. Vádlón mered

ma rám. Úgy tűnik, nincs több szenvedély.

Leszállt a sűrű, puszta, néma éj,

bár lelke változatlanul szeret.

Nincs mozdulat. Ma bénán hull a kar.

És nincsen hívás. Gyilkos csend szakad

ma rám. Száműzött lettem általad,

bár érzem: hallgatásod mást takar.

kezemből mozdulat fakad. Eléd

jövök és lépdelek csendben feléd.

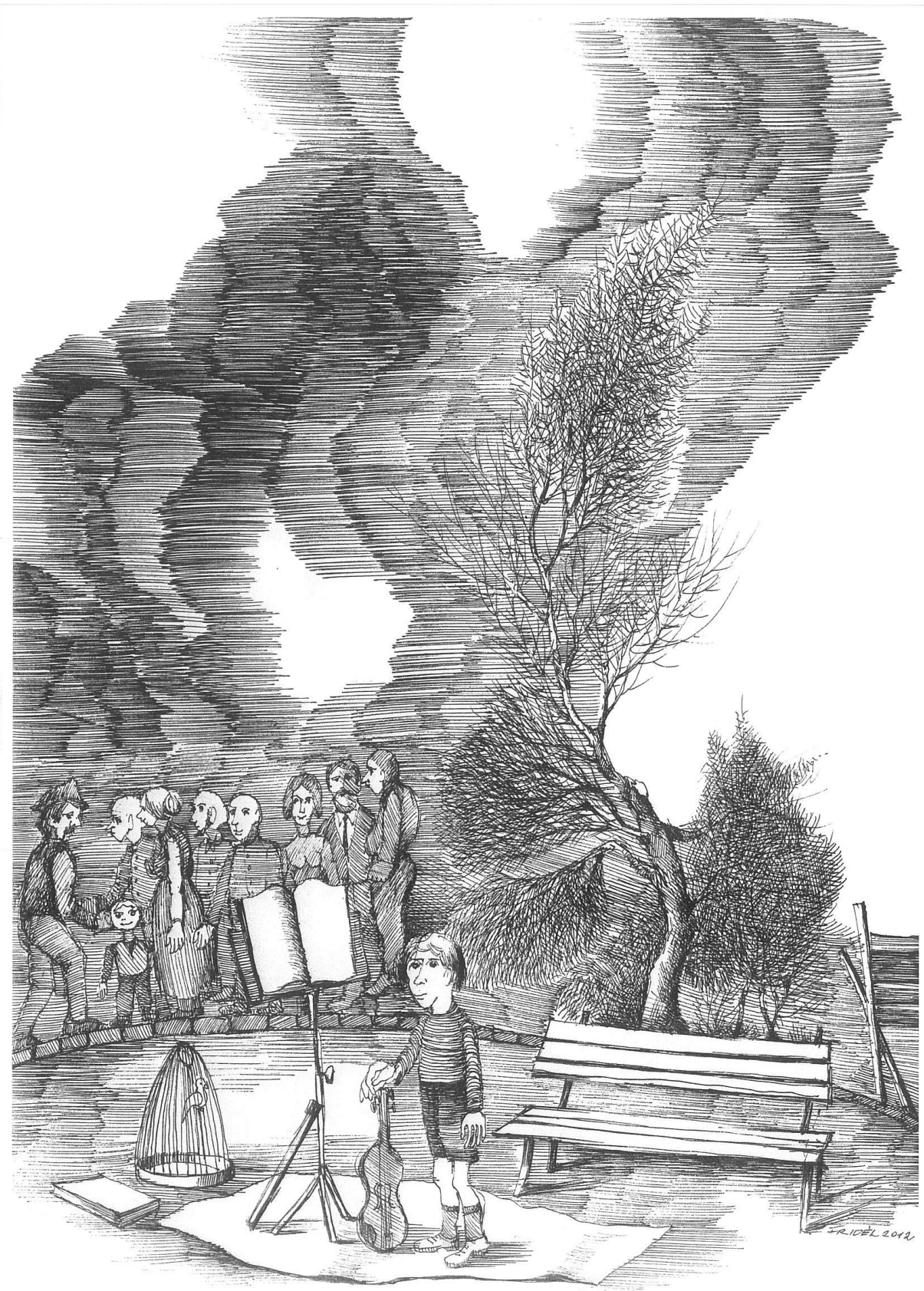
Ringató

Úgy ég a lélek egyre szüntelen
e földi tisztítóűz lángjain.
Pernyévé válnak sorra vágyaim.
Csak egy marad: a csendes Végtelen.

Szárnyára vesz emel az enyhe szél
mint hajdanán gyöngéd szelíd anyám.
Álomba ringat kedves dallamán
egy égi hang mely halk mesét mesél.

Pehelyként ringok légen és vízen.
Az élet zsongás halk neszek sora.
Felzendül húrod régi zongora.

Ifjúi hittel újra elhiszem
meséidet. Az éter hangja hív.
Melódiává olvad szét a szív.

Zene

Istenhez szólni csupán csak egy
tökéletes nyelv létezik: zene.
Feléje lépni így csak illene.
Ne hidd hogy zagyva szóval egyre megy.

Átadván lelked éter hangja zeng
az ajkadon vagy kényes hangszeren.
Hallgatván messzi útra tér mereng
a társad. Lénye ring egy tengeren

mely rezgés hang és néma szózatok
hazája bár de teljes-egy remek.
Mélyében fények s színek rengenek.

Feléd ha szállnak kényes illatok
pompája tűnik illan s megremeg
a lélek Isten-része: egy veled.

FRIDEL 2013

A mesélő

Talán a megszokás hozott ide.

Talán a szárnyas röptű képzelet
meséje vonz. Ülök csendben veled
mint fáradt bágyadt apró néni.

Mesém kibontom én akár hajam.

Figyelsz-e jó gyerekként nem tudom.

A rímes-furcsa lépcsőket futom.

Fülelnék s nem hallok. Vagyok magam.

A déli szél zenéje vonz. Nekem

az észak tája szép ugyan de más.

Véremben lüktet százszínű varázs

és bárhol járjak más ég van velem.

Vakít a kék és balzsamos a szél.

Csiklandva sűg régvolt mesét mesél.

© MICHEL 2014

Napos jambusok

Egyszer csak élni kezd a múlt a fény.
A köd-borított tájakon a nap
kisüt s felé hunyorgok egyre én.
Egy új jelentést más színt kap szavad.

Vagyunk mint vén csavargó céltalan
vad vágyaink vezetnek élten át.
Az út esetleges bizonytalan.
Csak az biztos mit szenvedésed ád.

Vagyunk mint macskakölykök kiscsibék:
a testünk gömbölyű pihés meleg.
S vagyunk mint hóborított szép vidék:

érted vagyunk veled s talán neked.
Próbálkozunk javítani habár
kavargó örvény újabb próba vár.

Örök körforgásban

Szörnyű világban élünk! – így kiáltott
az érző lélek ezredév előtt.

Kiútra mentsvárakra éppúgy vágyott
mint jómagam ki szebbre-jobbra jött.

A bús fohász így hangzott hétezer
vagy nyolc előtt. Nincs máshogy semmikor.
Magad helóta vagy. Nem érkezel
jobb korra. Minden kor csak semmi-kor.

Rajongtunk s hulltunk teljességbe mind
kik bús-remegve álltunk partodon
ős-óceán örök erő ha int

hullámodon a vég. Vad vágyakon
osztolni elfelejtünk. Nincs erő
mi visszatart. Szavunk nem érthető...

Tartalom

Fodrozódó víz	7
A szürkeség hangja	9
Szégyen.....	11
A világ és én.....	13
Csengő-bongó elemek.....	15
Táj – szétporladt fényekkel	17
Csendélet.....	19
Egész csodák.....	21
Egy csodálóhoz	23
A hegy illúziója.....	25
Párás hangulat.....	27
Délelőtti csendélet	29
Porló pillanat	31
Felhőjáték.....	33
A hitetlenhez	35
Töredék a hazáért.....	37
Szikrázó csend	39
Válasz a távolból.....	41
Szerenád a kedvestől.....	43
Kora tavasszal	45
Zöld homály... fények.....	47
Virágvasárnap.....	49
Poncius Pilátus előtt	51
A nép előtt.....	53
Az Utolsó Vacsora.....	55
A Golgotára menet	57
A keresztfán.....	59
Feltámadás	61
Húsvét.....	63
Mária Magdolna imája	67
Megálmodott tavasz.....	69
Ki vagy...?	71
Teljesült kívánság	73

Égi szín-játék.....	75
Áldott kéz.....	77
Végzet.....	79
Álom	81
Tavaszi – egykor és ma	83
Rosario könnyei	85
Pálóczy Regina visszatér	87
Történet.....	89
Tükörcső.....	91
A kedves hangja.....	93
Mozdulatlanul.....	95
Írott kép.....	97
Vesszőfutás.....	99
A jelenkor vádjai	101
Titkok mélye	105
A barna, szürke uralma.....	107
Nyugvó energiák.....	109
Vér és arany.....	111
Visszatérés.....	113
Kontrasztok.....	115
Őszi depresszió	117
Tavaszi-ünnep.....	119
A vadmalac és az őz.....	121
Csend... lépések... ..	123
Ringató	125
Zene	127
A mesélő	129
Napos jambusok	131
Örök körforgásban.....	133

Minden verseskötet meglepetés. Különösen az a mai korban. Murawski Magdolna híven önmagához, ismét egy szonettkötetet nyújt át olvasóinak. A legkönnyebb mozdulattal, mely méltó lehet egy versünnephez. Mitől más ő, mint a többi költő? Az erős hitével, amelyben nem rendíti meg senki és semmi sem. Abban, hogy biztos kézzel választ és biztos léptekkel halad a neki kijelölt úton.

Ezúttal szonetteket kötött csokorba, és úgy nyújtja át, akár egy virágbokrétát. Ünnepi ez a hangulat? Bizonyára. A vers soha nem slampos, nem ünneprontó. Mindentől megkülönbözteti az esztétikum. Ezért mer régi versekhez is nyúlni. Megteheti, hiszen azokat nem ismeri más, mint az ő íróasztalfiókjá.

Murawski Magdolna nem fél éveken át elzártan tartani írásokat, mert azok közzététele várta magára. Az a fontos, hogy az olvasó nóvumokként élje meg őket.

A szonett ma már régimódi dolognak számít. Nem úgy a költőnek. Számára ez a zsinórmérték. Ez a záróvizsga, amelyen minden nebuló bizonyíthat: most már eléggé érett hozzá, hogy a nyilvánosság elé lépjen velük.

Sok-sok hangulat szólal meg ebben a kötetben. Tavasziak és ősziak. Az újjászületés és az elmúlás egyaránt témái Murawskinak. Néha megfigyeli a természeti táj változásait, máskor megleszi egy bácsika tétovázó lépteit a patakparton. Színeket lát és színekben gondolkodik. Ha nem is fotográfiák ezek a művek, de színgazdag lenyomatai egy korszaknak, amely már nem törekszik a sokszínűségre. Uniformizál.

A költő viszont hangokat hall. Madarakét, vagy csak a város zaját. A nő teljes lényével él át és ad magából egy-egy szeletet, ahogyan Weöres Sándor is megörökíti ezt a mozdulatot. Mint mikor felbont egy narancsot és abból nyújt át pár gerezdet. Talán ezzel lehetne jellemezni a színefestő Murawski költeményeit: színek, hangulatok, impressziók. S aztán emlékek. Régen csak az övéi voltak, de most már átnyújtja őket, s ezzel a nagyközösségéé is, amelyhez tartozni vél.

Miért csak véli? Mert visszavonultan él, szinte teljesen elfeledetten a saját városában. A versei viszont nagyon is élnek. Csak lapozni kell és figyelni kissé. Természetesen nem félig, fél-emberként, fél-figyelemmel, hanem az átélésnek legalább a szándékával. Ennyit még megérdemel a jelenkorától a költő és a kötet is.

Lopes-Szabó Zsuzsa